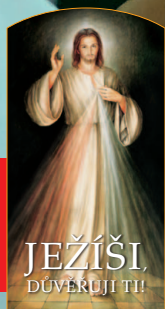

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, NEHLEĎ NA NAŠE HŘÍCHY,
ALE SHLÉDNI NA SLZY MALÝCH
DĚTÍ, NA HLAD A ZIMU, KTERÝMI
TRPÍ. JEŽÍŠI, PRO TYTO NEVINNÉ
DĚTI MI DEJ MILOST, O KTEROU
TĚ PRO SVOU VLAST PROSÍM.
V TÉ CHVÍLI JSEM UVIDĚLA PÁNA
JEŽÍŠE, KTERÝ MĚL V OČÍCH SLZY,
A ŘEKL MI: „VIDÍŠ, MÁ DCERO, JAK
VELICE JE MI JICH LÍTO, PAMATUJ,
ŽE ONY UDRŽUJÍ SVĚT.“ (DEN. 286)

*Na apoštolských
cestách, str. 32*

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2021
16. ROČNÍK

4

Drazí přátelé,

všichni jsme ponoření do proudu času, který přináší věci čekané a nečekané, snadné a náročné, šťastné a nešťastné. Nejsme schopní tento proud zastavit, všemu rozumět a všechno ovlivnit. Často jsme až příliš upoutaní k tomu, co už proud odnesl. Důležité však je, abychom se ptali na to, co je pevné a nepomíjí.

Mohou nám v tom pomoci Vánoce. Kristus vstoupil do proudu času. Čas pomíjí, ale Kristus je tentýž na věky (srov. Ž 13,8). To On je pro nás pevným bodem, kterého se máme držet, pokud nechceme, aby nás unesl a potopil proud života. Pokoj Kristův se vznáší nad vodami času a událostí, do kterých jsme ponořeni podobně, jak to čteme v knize Genesis, že „nad vodami vznášel se duch Boží“ (srov. Gen 1, 2). Pán je „nad“ a podává nám svou ruku.

Prejeme Vám pokojné Vánoce.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Grzegorz Ryś	3
P. Jaroslav Brož:	
Dnes se vám narodil Spasitel	4
Rozumět době	6
Rozhovor: P. Jiří Plhoň	10
Ve stínu Všemocného (nabídka knihy) . . .	15
Mons. Marek Jędraszewski:	
Ježíš je darem Otce (20. výročí zsvěc. BM) . .	16
Poslání a spiritualita sv. Faustyny:	
3 / Hodina milosrdenství	19
Korunka s Radiem Proglas	23
Tornádo solidarity (Pouť ke sv. Faustyně) . . .	24
Slavomír Peklanský SAC:	
Příprava na IV. kongres	
o Božím milosrdenství / 6	26
Na apoštolských cestách:	
Pallotini v Burkina Faso	30
Exercicie Lectio divina	35
Čekání na obraz	36
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích . .	39
Nabídka stolního kalendáře 2022	40

PÁN PŘICHÁZÍ Z BUDOUNCNOSTI

Pán Ježíš nás v evangeliu vybízí, abychom se dívali do budoucna a s bdělostí vyhlíželi to, co přichází. Důležité je, abychom tyto výzvy Páně slyšeli, protože se rádi díváme do minulosti. Dívat se do budoucnosti – z toho máme strach. Ztrácíme sebejistotu, když se nás lidé zeptají na budoucnost – naši nebo církve. Je snazší dívat se do minulosti. A k tomu ještě tuto minulost idealizovat. Mnohdy můžeme mít dojem, že dobře už bylo.

Jak je to snadné nechat se odklonit od křesťanské naděje a od přesvědčení, že Pán přichází také z budoucnosti, nejen z minulosti. Jemu patří čas i budoucnost a On bude mít poslední slovo. Pán nikdy neztrácí naději a na každý hřích odpovídá ještě větší milostí a za touto větší milostí se skrývá Pánova naděje, kterou vkládá v člověka.

A my máme často strach dívat se do budoucnosti. Možná že dokonce máme strach z příchodu Páně. V adventní době například hlásání evangelia občas přeroste až do varování: dávejte pozor, protože Pán přijde! Strach před příchodem Páně je v nás někdy větší než strach ze sil zla, které často odhalujeme vedle sebe.

Lze se vůbec bát příchodu Boha, který když přijde, tak se ještě jednou a pro celou věčnost zjeví jako služebník? Přece Pán sám o sobě řekl: „Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat.“ (Lk 12, 36-37) Jak je vůbec možné bát se příchodu takového Pána?

Odpovídá asi je to, že je možné bát se příchodu takového Pána, pokud nás jeho příchod zostudí. Nebo odhalí slabost a povrchnost toho, v co jsme vkládali svou naději. Dante Alighieri, jehož 700. výročí smrti slavíme, se v „Božské komedii“ obrací k císaři Konstantinovi a připomíná mu, že se světu nestal cizí skrze křest, ale kvůli darům, díky kterým zbohatl chudý pastýř. Tedy ne službou, ale mocí. A spolehnutím na moc,

peníze, sílu státu, právní ochranu. Tato slova Dante umístil v kapitole, ve které pojednává o lidech v církvi, kteří byli ochotni prodat vše, co je svaté. Pokud by se něco z toho týkalo nás a byla by v tom pravda o nás, v tom případě bychom skutečně při příchodu Páně vypadali divně vedle Pána, který se objeví jako otrok a sluha s miskou a ručníkem k umývání nohou, sloužící lidem po celou věčnost. Konec konců tady ale nejde jenom o nás. Když Dante říká, že císař Konstantin udělal pro svět dobře, když přijal křest, ale uškodil světu svým darem církvi, naznačuje, že i když svým křtem otevřel světu cestu k víře, skrze dary církvi na tuto cestu umístil velkou překážku. Nejde tady jenom o nás a náš osobní osud, ale o poslání vůči světu. Když jdeme ke světu jako sluhové Ježíše Krista se Slovem, tehdy světu neseme dobro. Ale všemi postoji, které mohou vyrůstat z „daru císaře Konstantina“, shazujeme to, co učíme.

Myslím si, že uvědomit si to, to už znamená hodně. Přiznat se k tomu, to znamená o mnoho více. A rozhodnout se pro cestu obrácení – znamená ještě víc.

Před lateránskou bazilikou je socha sv. Františka z Assisi, který podpírá kostel – církev před zřícením. To právě do lateránské baziliky přišel sv. František, aby se setkal s papežem Inocencem III., který si vzal za cíl zvýšit moc a zosobňoval vizi církve „v duchu daru císaře Konstantina“. Inocenc poznal ve Františkovi člověka, který vidí lépe, vidí dál, miluje víc, čte evangelium bez komentáře.

Poznává v něm Ježíše, který přichází z budoucnosti a přináší budoucnost pro církev.

Je k nepochopení, že právě tento papež potvrzuje místo evangelia v církvi a význam chudoby a služby v církvi. A to je náš úkol – i kdyby pro nás bylo těžké osvobodit se od toho, že se víc podobáme Konstantinu než Ježíšovi – otevírat se v Duchu Svatém všem, kteří k nám dnes přichází jako tehdy sv. František.

„DNES“ SE VÁM NARODIL SPASITEL

Čas je podivuhodná veličina našeho života. Většinou se nám ho nedostává, máme ho stále málo. Ale jsou v životě krátké chvíle nebo delší období, kdy si snad každý přeje, aby čas běžel rychleji nebo dokonce poskočil. Vezměme si třeba takové trhání zubu nebo žlučnickový záchvat, který člověka přepadne uprostřed noci. Také nucené pobývání ve vězeňské samotce neutíká právě rychle. Zkušenost s plynutím času má na světě každý člověk, ať o tom moc nepřemýšlí, nebo ho podrobuje filozofickému zkoumání.

Možná si málo uvědomujeme, co znamenalo pro lidské dějiny, když se Boží „Slovo stalo tělem.“ Prvních devět měsíců dítěte si

intenzivně počítá a prožívá víc jeho matka. Ale pak se člověk narodí a vstoupí do plynutí času. To platí pro každého neúprosně stejně. Staří Řekové tuto stránku času nazývali *chronos*. Římský Cicero ho ztotožnil s podobně znějícím titánem Kronem, který požíral své děti. Ale pak je tu ještě druhá stránka času, řecky označovaná *kairos*. Označuje správný okamžik, vhodnou příležitost. Pokud ji člověk vystihne, překoná ono neúprosné odpočítávání dnů, hodin a minut, které ukrájí lidský život a přibližuje ho smrti.

Ježíš svým narozením vstoupil do našeho času. Přišel za okolností, kdy římský císař dával pocítit svoji moc a nechal sčítat obyvatelstvo říše za daňovým účelem. Mít vše pod

kontrolou, tak vládnou mocní. Ale také jim plyne čas života jako nejposlednějšímu žebřákovi. Anděl oznámil v Betlémě pastýřům Ježíšovo narození slovy: „V městě Davidově se vám *dnes* narodil Spasitel – to je Kristus Pán“ (Lk 2,11). Evangelista Lukáš ukazuje zálibu ve slově „dnes“. Když Ježíš přišel do Zacheova domu, prohlásil: „Dnes přišla do tohoto domu spása“ (Lk 19,9). A umírajícímu zločinci na kříži dal v poslední chvíli ujištění: „Dnes budeš se mnou v ráji“ (Lk 23,43).

V Janově evangeliu jako by byl Ježíši úsek jednoho dne („dnes“) ještě příliš dlouhý, a tak mluví o své „hodině“. Když od něj jeho matka pokorně žádá, aby obdaroval chudé svatebčany vínem, odpoví jí: „Ještě nepřišla

má hodina“ (Jan 2,4). A když už se přiblíží chvíle jeho sebedarování na kříži, oslovuje Boha: „Otče, přišla ta hodina“ (Jan 17,1).

Jediný Ježíš, Boží Syn, který se stal zcela naším bratrem, nás mohl vykoupit z otroctví času. Ne tím, že by čas zrušil. My jako lidé žijeme v čase. Ale on do něj vstoupil, osvobodil ho od zotročující moci a proměnil ho v dar. Jak velice dnes někoho obdarujeme, když mu dáme svůj čas! To je zázrak Kristova vykoupení. Čas je darem lásky.

Tato úvaha směřuje k tomu, abychom si uvědomili, proč o Vánocích bdíme a čekáme na půlnoční mši svatou. Neslavíme ji vlastně proto, abychom napodobovali dávnou historii o Ježíšově narození. Bohoslužba není hra na minulost. Je to setkání s přítomným Kristem, na kterého čekáme, až přijde. A naše vánoční bdění uskutečňuje to, co patří k našemu křesťanskému životu velmi podstatně stále: „Bděte!“ Projevuje se tím jeden ze základních požadavků naší víry, kterým je poslušnost. Přijmout pozvání k tomu, k čemu nás zve církev. S Marií a Josefem se vydat poslušně tam, kam nás vede Boží pozvání. Do Betléma, k jeslím, do nočního bdění.

V podobném smyslu žádal Ježíš řeholnici Faustynu, aby se modlila o třetí hodině odpoledne: „V tu hodinu si vyprosíš všechno pro sebe a pro své drahé. Ta hodina se stala milostí pro celý svět – milosrdenství vítězilo nad spravedlností.“ V Kristu není žádný den ani žádná hodina magickým časem. Je to *kairos*, vhodná příležitost, jak se připojit ke Kristově spáse. Vyžaduje to pokoru přijmout s Kristem plně naše lidství, které se žije v čase, a v Kristu nad neúprosností času zvítězit. Především tím, že svůj čas proměňujeme ve věčnou hodnotu lásky: službou druhým, nasloucháním jim, modlitbou za ně.

Rozumět době

„Církev stále zápasí s duchem tohoto světa v boji o duše tohoto světa. Neboť je-li v něm na jedné straně přítomno evangelium a evangelizace, na druhé straně je v něm také mocná anti evangelizace, která má také své prostředky a své programy a se vši rozhodností je proti evangeliu a evangelizaci. Boj o duši moderního světa je největší tam, kde se duch tohoto světa zdá být nejmocnější. V tomto smyslu hovoří encyklika „Redemptoris missio“ o moderních Areopágách. Tyto areopágy jsou světem vědy, kultury a médií; to jsou kruhy intelektuálních elit, spisovatelů a umělců.“

Tato slova pochází z knihy papeže Jana Pavla II. „Překročit práh naděje“, která vyšla v roce 1994. Byl to názor Sv. otce, který byl ve středu dění katolické církve, a zároveň to byl názor člověka ponořeného do reality duchovního života. Boj, o kterém hovoří Sv. otec, není takový boj, na který jsme si zvykli z dějin, kdy naproti sobě stojí viditelné armády nebo dva vojáci a dochází k boji těla na tělo, teče krev a vzduchem létají smrtící rány nebo kule.

Polský novinář Řehoř Górný jednou upozorňoval na to, jak asi musel probíhat boj mezi archandělem Michaellem a satanem. Někdy jsme možná viděli obrázek, jak archanděl Michael stojí na hlavě satana, v ruce drží meč a štít, na kterém jsou slova „Quis ut Deus?“ – což v překladu znamená „Kdo je jako Bůh?“. Řehoř Górný upozorňuje, že je to jenom obrázek, který má za cíl ilustrovat boj, který mezi nimi proběhl. Opravdový boj se ale musel odehrát jinak, protože ani archanděl Michael, ani satan nemají tělo. Jak tedy mohli společně bojovat? „Byl to boj duchovní, boj o myšlenky“ – odpovídá Řehoř Górný.

Když sv. Pavel vyzývá křesťany v Efezu, aby oblékli k boji Boží zbroj, připomíná jim: „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe

plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také „přilbu spasení“ a „meč Ducha, jímž je slovo Boží“. (Efezským 6,12)

Ne náhodou se sv. Jan Pavel II. zmiňuje ve svém textu o areopágách. Areopág v Řecku byl místem, kde sv. Pavel vystoupil s kázáním o Kristu. Jednalo se o první místo mimo židovskou obec, kde kázal, a byla to tedy jakási jeho premiéra mimo židovský svět. O tom, co se odehrálo mezi Pavlem a aténskými muži, si můžeme přečíst v 17. kapitole Skutků apoštolů. Stačí říct, že Pavlův evangelizační počín skončil neúspěchem. „Poslechneme tě někdy jindy“ – řekli obyvatelé Atén. Zajímavé je, že tento neúspěch byl přímo spojený s jádrem evangelia. Dokud totiž sv. Pavel vyprávěl o Bohu a Ježíši Kristu, obyvatelé ještě poslouchali. Zlom nastal ve chvíli, kdy Pavel sdělil, že Kristus vstal z mrtvých. Tato pravda byla pro ně nepřijatelná. Jako by se, paradoxně, náboženství muselo pohybovat jen v rámci pozemského života a nemohlo tento rámec přesáhnout.

Víme, že nakonec Řecko přijalo křesť. Křesťanská víra postupně „prosákla“ do

Evropy a do celého světa. To ovšem neznamená, že Areopág zmizel. Každá nová generace prožívá okamžik setkání s evangeliem. A každá generace vytváří svou vlastní odpověď na evangelium. Areopágy, o kterých psal Jan Pavel II., jsou dnes podle něj patrné ve třech oblastech: vědy, kultury a médií. Lidé vědy, kultury a médií tvoří a určují myšlenkové způsoby a směry. Tvoří kulturní „Svaté písmo“. Vzniká nové desatero, nová morálka, nové formy úcty a hodnoty. Je to svým způsobem systém víry, ale „odpojený“ od Boha – a to znamená, že nikdy nebude trvalý. Jelikož onu trvalost tento systém víry není schopen zajistit, maskuje tuto nemožnost názorem, že člověka a svět je potřeba v každé době znova definovat.

Někteří lidé řeší diskuse, kdo má větší moc – ten, kdo má politickou moc, nebo ten, kdo vládne nad kulturou, uměním a médií? Zdá se, že politická moc je ta reálná. Může se přece projevit a uplatnit dokonce i v ozbrojeném střetu – má přece k dispozici velmi konkrétní prostředky, jako je např. armáda a veškeré zbraně.

Podobně to kdysi vnímali komunisté. Až do chvíle, kdy vypukla první světová válka. Tehdy totiž mnozí z nich doufali, že když dělníci a zemědělci povolání mobilizací dostanou do ruky zbraně, pochopí, že mají velkou příležitost obrátit se proti svým pánům a místo toho, aby za ně bojovali a umírali, osvobodí se od nich a převzou moc. Jenomže nic takového se nestalo. Po této zkušenosti začali komunisté přemýšlet, proč dělníci a zemědělci šli a bojovali a potom odevzdali zbraně.

Odpověď na tuto otázku přinesl italský komunista Antonio Gramsci (1897–1931). Tvrdil, že příčinou byl způsob jejich myšlení, protože tito lidé mají falešné vědomí. To znamená, že nerozumí, co je v jejich zájmu. Proč tomu tak je? Protože – tvrdil Gramsci

– jejich myšlení je ovlivněno křesťanskými ideály. I Lenin vnímal vliv křesťanství, ale měl trochu jiný názor než Gramsci, který chtěl postupně měnit myšlení u lidí a „osvobodit“ je od vlivu křesťanství. Lenin zastával názor, že je potřeba dobýt moc a silou křesťanství odstranit.

Gramsci tvrdil, že Leninovu vizi lze uskutečnit jen v Rusku, kde stát znamená vše a kde neexistuje tradice občanské společnosti. Na Západě – vysvětloval Gramsci – je nutno se připravit na dlouhý „kulturní pochod skrze instituce“, které mají vliv na výchovu budoucích generací. Je nutné obsadit tyto instituce a postupně do nich zavádět marxistickou vizi světa a člověka. Jen tak – postupně a nenásilně – bude možné ovlivnit

způsob myšlení lidí. Byla by to mnohaletá, dlouhá cesta, ale pomalu by byla šance „prosáknout“ do jednotlivých institucí, jež mají vliv na vzdělávání, kulturu a tvoření mediálního obrazu světa a lidí. A tak tento mnohaletý „pochod“ začal a cílem se tak na mnoho let staly školy, univerzity, redakce tištěných médií, rozhlasu a televizí a poté elektronických médií, prostředí umělců všech oblastí a také církve.

Změna myšlení a tím vytvoření nového člověka – to byl dlouhodobý cíl. Realizaci tohoto cíle napomohla situace v církvi. Církve po druhém vatikánském koncilu prožívala totiž vnímavé období, které vždy po koncilu následuje a způsobuje určitou nestabilitu a „otřesy“. Toto období oslabilo „brzdící“ účinek a vliv církve na kulturní revoluci, která probíhala. Ve výsledku postupně generace po druhé světové válce neobdržely stejné vzdělání jako jejich rodiče a rodiče jejich rodičů. To, co pro předchozí generace bylo součástí života, pro další se postupně stávalo tradicí, která ale nebyla už nutně potřebná k životu v moderním světě.

Je nutno se zmínit, jak vnímal socialismus Antonio Gramsci, protože jeho názor se uplatňuje dodnes na mnoha úrovních života nejen v Evropské Unii, ale po celém světě. Lenin bojoval s kapitalisty ve snaze dobýt moc, ale Gramsci nevnímal kapitalisty jako hlavní nepřátele socialismu. Podle něj hlavním nepřítelem byla církev. Socialismus podle něj znamenal odmítnutí křesťanství v teorii a likvidaci křesťanství v praxi. Takže v podstatě křesťanství mělo být nahrazeno socialismem.

Cestou k tomu se tedy stala kultura. Co je ale nástrojem kultury? Je to jazyk. Už Konfucius, čínský mudrc, tvrdil, že pokud chceme změnit svět, nejdříve musíme změnit

jazyk. Protože podle toho, jak mluvíme, myslíme, a podle toho, jak myslíme, jednáme. Dnes vidíme, jak se mění jazyk. Některá slova ztrácí svůj původní význam a je jim dán nový. Například slovo „tolerance“. Původní význam – z latinského jazyka – znamená „být ochoten/schopen něco strpět“. Je to například v situaci, kdy někdo s druhým nesouhlasí, ale volí cestu strpení, protože z toho může být dobro – nebo méně zla. Dnes, když se podíváme do slovníku, můžeme spíš najít, že tolerance je vstřícná akceptace a otevřenost.

Změna významu některých slov přímo demontuje některé křesťanské pravdy. Je to dobře vidět na příkladu pátého přikázání – „Nezabiješ“. Dnes se nemluví o zabíjení nenarozených dětí, ale o potratu, přerušení těhotenství, odstranění plodu. V oficiálních dokumentech ONZ je

potrat prezentován jako „návrat k reprodukčnímu zdraví“. Na tomto příkladu je vidět, že se uvádí do života několik různých pojmů, aby se tím zahalil pravý smysl a podstata skutku. Protože pokud dítě nenazýváme dítětem, dehumanizujeme ho a po nějaké době ho podle toho budeme vnímat a budeme s ním tak i zacházet – ne jako s člověkem, ale jako s věcí (nebo problémem). Potom, když nastane problém, nejsou dvě strany, ale žena (někdo) a plod (něco). A když proti sobě stane dobro člověka a dobro „věci“, tak není co řešit. Změna jazyka vede postupně k akceptaci určitých jevů a po nějaké době tyto jevy mohou být uznány zákonem.

Nástrojem k utvrzování nového jazyka a nové morálky jsou média – seriály, filmy, knihy. To, co před několika desítkami let bylo neakceptovatelné, je dnes už běžné. Způsob života hlavních hrdinů seriálu, „instaluje“ v hlavě diváka seriálový obraz života. Mnozí lidé v určitém slova smyslu

„PŘIJMĚTE
MEČ DUCHA.
JÍMŽ JE
SLOVO BOŽÍ.“

(Ef 6,12)

žijí podle seriálových scénářů a seriálových „hodnot“. Dalším nástrojem, který se používá ke změně myšlení a obrazu světa, je instituce „autority“. Je to často blíže neznámý, často uměle vytvořený „odborník“. Může to být také třeba celebrita. Člověk, který je populární a úspěšný ve svém oboru, stává se autoritou i v oboru, o kterém moc neví. Jeho názor může být však důležitý pro mnoho lidí.

Můžeme se ptát, co v této situaci proměň ve světě lze dělat.

Když pozdější papež Jan Pavel II. promlouval během 2. vatikánského koncilu v roce 1962, prosil, aby se více věnovalo času, který je určen pro uvedení do křesťanského života. Už tehdy Jan Pavel II. tvrdil, že samotný křest nestačí k vědomému prožívání víry a že je potřeba se vrátit ke katechumenátu a katechizaci, kdy dochází k osobnímu setkání s Pánem i u těch, kteří jsou už pokřtěni.

Dnes se můžeme svým způsobem najít v situaci, v jaké byli první křesťané. Oni měli proti sobě civilizaci, která byla pro ně buď nepřátelská, nebo lhostejná. Tehdy existoval trojí způsob evangelizace: kérygma, katechumenát/katechizace a homilie. Kérygmat bylo poselství o spasení určené pohanům. Katechumenát – katechizace byla přípravou na křest pro pohany, kteří se rozhodli vstoupit do církve. Homilie byla pro ty, kteří už prošli katechumenátem a katechizací, čili poznali pravdy víry. Jenomže poté co se křesťanství rozšířilo po celém světě, pohani už skoro nebyli, a proto skoro zmizela kérygma. Navíc, jelikož se většinou křtily malé děti, skoro zmizel katechumenát a katechizace se omezila na děti. Tak zbyla homilie, která ale předpokládala, že posluchač zná pravdy víry, což nebyla vždy pravda. A tak se obsah homilie často nebyl schopný dostat do života posluchače, protože nebyl pro něj dost srozumitelný.

Sv. Jan Pavel II. proto ukazoval na potřebu duchovní obnovy. Příprava, o které papež mluvil, neměla za cíl jen intelektuální poznání katechismu, ale navázání osobního vztahu s Ježíšem. Pravdy víry vyjádřené v katechismu by měly být spíš – na základě Božího zjevení a zkušeností mnoha generací křesťanů – něco jako světlo do osobního vztahu s Pánem. Toto světlo může pomoci určitě věci pochopit a lépe vztah prožívat. Samotná znalost katechismu však – i když může intelektuální cestou přivést k Bohu – nemůže nahradit osobní vztah. Jedině na základě osobního vztahu k Pánu lze obnovit rodinu a kulturu.

V příběhu o sv. Pavlovi a jeho neúspěchu na Areopágu se ale skrývá důležitá nápo- věda: během svého kázání na Areopágu byl Pavel sám. Obvykle byl s někým, ale tentokrát byl sám. Ve Svatém písmu si můžeme všimnout, že když apoštolové hlásali společně, jejich svědectví přineslo větší plody. Jde tedy asi o to, abychom na současné Areopágy šli jako „my“ a zůstávali jsme v „my“. K tomu mohou pomoci různá hnutí a modlitební skupiny.

Jakkoliv by byla dnešní kultura poznamenána marxistickou nebo jinou filozofií a morálkou, která nerespektuje pravdy křesťanské víry, a jakkoliv by se stav dnešní společnosti zdál nepříznivý pro křesťanskou víru, je potřeba si pamatovat, že jádrem křesťanské víry je živá osoba Ježíše Krista. Kristus přišel na svět jako Slovo Otce. A toto Slovo Boží ve světě působí nadále a se stejnou mocí jako v době apoštolů a prvních křesťanů.

Takže nejen o Vánocích, ale každý den platí i pro nás to, co sv. Pavel napsal křesťanům v Efezu: „Přijměte meč Ducha, jímž je slovo Boží“. (Ef 6,12).

KAŽDÝ BY MĚL ZPÍVAT SVOU MELODII PŘED BOHEM

ROZHOVOR S P. JIŘÍM PLHONĚM
O HUDBĚ A SÍLE ŽALMŮ

■ Otče, do semináře jste nastoupil jako varhaník. Jak to u vás začalo s hudbou?

Od první třídy základní školy jsem se v LŠU učil hrát na klavír. A měl jsem štěstí, že nás tam tenkrát jezdil vyučovat profesor Svatopluk Novák z Janáčkovy akademie múzických umění. Kolem šesté, sedmé třídy, když jsem začal hrát na varhany v kostele, se mě pan profesor velkoryse ujal a začal se mi věnovat i co se týká hry na varhany a přidal k tomu i soustavné uvedení do hudební nauky. S odstupem času vidím, že to od něj bylo značně odvážné, protože v době socialismu panoval vůči varhanům značně kritický postoj – bylo totiž zřejmé, že se většina varhanní hry odehrává v kostelích... Díky panu profesorovi jsem obdržel určitý teoretický i praktický základ, který mi v dalších letech pomohl, aby to, co v oblasti hudby „vytvořím“, nebyla úplná ostuda.

■ Některé vaše „hudební počiny“ mají dokonce 800 stránek – myslím tím zhudebnění responsoriálních žalmů, které vyšlo v knižní podobě v roce 2018...

Tak to je poslední „počin“. Říkal jsem si, že by bylo dobré zkusit „dotáhnout do konce“ předchozí záměr, kterým bylo zhudebnění responsoriálních žalmů pro mše sv. ke cti

Panny Marie, a věnoval jsem tomu jednu svou dovolenou. Byli jsme tenkrát se dvěma kolegy kněžími v Polsku a tam jsem to ve volných chvílích připravoval. Třídil jsem vše, i to, co jsem už měl zhudebněné, a zároveň jsem spolupracoval s odborně zdatnými přáteli, kteří to byli ochotní hudebně recenzovat a každý pokus o zhudebnění prozkoušeli i prakticky. A tak se to tři roky zkoušelo, promýšlelo a upravovalo. Šlo o to, aby hudební představa korespondovala s přiměřenou zpívatelností a hratelností. Je pravdou, že ten můj způsob zhudebnění žalmů je jiný než klasický chorální. Někdo se vyjádřil, že je to „střiženo“ italským prostředím – a já se tomu nebráním a naopak přiznávám, že jsem skutečně byl určitými italskými prvky do jisté míry ovlivněn. Myslím si ale, že v rámci naší národní hudební tradice by měly existovat i různé alternativy, jak obohatit zhudebnění žalmů i liturgické hudby jako takové. A nezastírám, že jsem potěšen, když se sem tam dozvím, že ta moje zhudebnění někteří varhaníci skutečně používají.

■ Otče, máte svou oblíbenou hudbu nebo skladatele?

Rád si poslechnu varhanní skladby třeba francouzského romantismu a velikány varhanní hudby ze začátku 20. století.

■ Známý je výrok, který se připisuje sv. Augustinu, že kdo zpívá, ten se modlí dvakrát. Proč se ale vlastně modlí dvakrát? V čem je ta přidaná hodnota hudby a zpěvu?

Občas přijde někdo, kdo má problém s tím, že ve zpovědním zrcadle v kancionálu je otázka, zda jsem se soustředil při mši svaté. Tito lidé se ptají, jak to uchopit, protože přece není možné být během celé mše svaté plně soustředěný. Myslím si, že si nejprve musíme ujasnit a definovat, co to mše svatá vlastně je. Pokud by to bylo něco jako myšlenkové cvičení, jako když třeba někdo na tabuli píše nějaký příklad a ten druhý to musí sledovat, tak by šlo skutečně o jakési „soustředění mysli“. Soustředěnost při bohoslužbě je však podle

mého názoru trochu něco jiného. Když se lidé sejdou na nějaké svatební hostině, tak se (pokud ovšem nejsou tak trochu „zvláštní“) radují z toho, že zde mohou být spolu a sdílet radost, kterou prožívají novomanželé. Kdyby tam přišel nějaký „teoretik“ nebo kritik a začal analyzovat, jaké měl kdo boty a jestli si k nim vzal správný oblek, zda se tam podávalo přesně takové jídlo, jaké on sám pro tuto příležitost považuje za jediné správné, kdyby začal sledovat, o čem se kdo bavil, a posuzovat, zda je to přiměřené nebo nepřiměřené vážnosti okamžiku, pak by z této hostiny udělal úplně něco jiného a vlastně by na ní nedokázal mít správnou účast, protože se na cosi „soustředil“... Mluvíme-li tedy o soustředěnosti během mše sv., pak by se spíše mělo jednat o „soustředěnost na slavení“ ve smyslu „podílet se na této slavnosti“. Podle mě by tedy ta otázka ze zpovědního zrcadla měla znít spíše takto: Prožil jsem mši svatou jako slavnost? Vstoupil jsem do ní, nebo jsem jen „zvnějšku“ pozoroval a posuzoval, jak

tento obřad probíhá? Je jasné, že v průběhu bohoslužby má své místo naslouchání Písmu svatému a přemýšlení o Božím slovu, což určité myšlenkové soustředění vyžaduje, ale je tam také společná chvála Pána Boha modlitbou a zpěvem nebo chvíle ztišení a kontemplace tajemství, které slavíme. O tom společném prožívání radosti (nebo třeba také bolesti, např. když se loučíme s našimi zemřelými apod.) psali už svatí a upozorňovali, že když se modlí jeden, modlí se jedním hlasem a za jednoho, ale když se modlíme společně, každý něco obětuje a vzniká společný hlas církve, kdy se všichni modlí za všechny.

A právě hudba nám mnohem více než mluvené slovo dovoluje, abychom k významu textů přidali určité emoce. Hudba tedy napomáhá k tomu, aby se modlil celý člověk. Vzpomínám, jak když po návštěvě papeže Benedikta XVI. v Brně při jedné bohoslužbě v brněnské katedrále dómský sbor opakoval hudební program, připravený pro tuto

příležitost, a celá energie varhanního pléna, podpořená orchestrem a sborovým zpěvem pronikla skrz naskrz tímto chrámem, jeden z přítomných mi pak referoval, jaké mrazení v zádech v té chvíli cítil a že si připadal, jako by už byl téměř v nebi... Vhodně zvolená duchovní hudba tedy může člověka disponovat k určitému postoji, očekávání, otevření se k modlitbě a prožití slavnosti bohoslužby. Rád bych k tomu ještě dodal, že se toho dá dosáhnout i skrovnými prostředky při „obyčejné“ bohoslužbě zajišťované nadšenými „amatéry“, pokud se snaží hrát a zpívat k oslavě Boží...

■ **A co ticho? Ticho je nedílnou součástí každé skladby. Jak vy, otče, vnímáte ticho ve vztahu k duchovnímu životu?**

Při rozhovorech s varhaníky ve farnostech, kde jsem působil, přichází na přetřes i otázka ticha při bohoslužbě, a pravdou je, že to pro ně bývá zpočátku něco nového, s čím ve své dosavadní službě příliš nepočítali. Myslím, že zvláště v adventu a v postní době je třeba vkládat do bohoslužby vhodné momenty ticha, které nás učí propojovat bohoslužbu s osobní modlitbou a osobním postojem, který by měl odrážet ducha té které doby, zvláště uvážíme-li, že nás k tomu hluk okolního světa vůbec nevede (vzpomeňme jen na „vánoční“ atmosféru s rozsvícenými vánočními stromy v obcích a s donekonečna opakovanými vánočními koledami v supermarketech, která na nás útočí po celý adventní čas). Uvědomuji si, že v této oblasti mám i já sám rezervy, že třeba po svatém přijímání by ta chvíle ticha mohla někdy být i delší. Ticho ovšem není samoúčelné a musíme se učit k němu správně přistupovat. Kromě jiného může získat i aktivní podobu naslouchání – někteří varhaníci si na díkůčinění po svatém přijímání připraví vhodný děkovný Žalm, jehož slovy zpívají

Bohu chválu a díky, k čemuž se ostatní připojují zpěvem příslušné odpovědi (jak to ostatně „funguje“, zpívá-li se antifona z mešního propria). V hudebních skladbách se s tichem pracuje i v rámci dynamiky, chceme-li zpomalením či odsazením zvýraznit dynamickou gradaci. Ticho je dramatické: přináší napětí, ale zároveň je nástrojem, který uspořádává život i hudební dílo tím, že naznačuje hranice, rytmus a dokáže zdůraznit obsah, který předchází okamžiku ticha nebo na něj navazuje. Připomněl bych ještě jeden dnes mnohdy opomíjený moment, kdy někteří věřící chtějí a skutečně mohou po mši svaté v kostele chvíli zůstat a v tichosti se pomodlit. To samé platí i pro přípravu na mši svatou. Někdy nám přílišný chaos a různé zařizování brání, abychom do bohoslužby vstoupili z ticha a abychom ji v atmosféře ztišení nechali v sobě „doznít“. Krásným příkladem tíhnutí k tichu je dynamismus postní doby, kdy od Popeleční středy putujeme k naprostému ztišení na Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílou sobotu, abychom pak při Velikonoční vigílii mohli prožít ten velký skok „z nuly do plnosti“ – z ticha k explozi velikonoční radosti.

■ **O Vánocích slyšíme „svatá noc, tichá noc“. Pro mnoho lidí znamená ticho noc – tmu, a tak se bojí do ticha ponořit. Jak se nebát ticha?**

Předpokladem pro schopnost „vstoupit do ticha“ je smíření a duchovní příprava. V posledních letech se mně zdá, že upadá zájem lidí, kteří nejsou pravidelnými návštěvníky bohoslužeb, už i o ty vánoční bohoslužby. Možná se na nich nesetkávají s tím, co čekají – totiž s atmosférou Božího tajemství, možná tam hledají pocity, které prožívali v dětství, když byly Vánoce spojeny se silným emocionálním nábojem a ty bohoslužby k tomu tak nějak patřily,

možná v tom hraje roli skutečnost, že hudba, která o vánočních bohoslužbách v kostelích zaznívá, není tak „dokonalá“ jako to, co nám bohatě zprostředkovávají sdělovací prostředky... Já si myslím, že pro české Vánoce a jejich duchovní prožívání udělaly velmi mnoho roráty: Celou dobu adventní dřív lidé prožívali relativně v tichosti, bez nějakých velkých akcí, ale s každodenním slavením mše svaté, z níž si před Druhým vatikánským koncilem mohli „odnést“ (pokud se nepletu) především ty adventní zpěvy, jimiž byla doprovázena. Samotná mše svatá se odehrávala v tichém dialogu mezi knězem a ministrantem a byla bez promluvy (kázání), takže lidé čerpali ze zpěvů. Kromě toho je ticho doprovázelo i během cesty, když se časně ráno s lucernami v rukou ubírali do kostela na rorátní mši svatou. To je další prostor ztišení, který dnes díky tomu, že se často na bohoslužby přepravujeme auty, tak trochu chybí. Pro mě osobně je nezapomenutelné, když jsme v dětství chodili pěšky na mše svaté – zejména pak na ztichlou noční atmosféru při cestě na půlnoční a zpět. Podobné putování se pak stává jakousi přípravou na slavení bohoslužby a návrat z kostela domů umožňuje, aby v nás slavené tajemství spásy mohlo i nadále rezonovat. Ticho nás tedy připravuje, abychom byli schopni prožívat slavnost.

■ **V každé skladbě je záměr skladatele. Jak bychom měli žít svůj život, abychom svým životem co nejlépe odehráli tu skladbu, kterou pro nás napsal Bůh?**

Kdysi jsem slyšel krásnou myšlenku, že hudba má tři rozměry: melodii, harmonii a rytmus. Melodii můžeme přirovnat k jedinečnosti člověka – každý člověk zpívá svou melodii před Bohem a každého Pán Bůh pozval k melodii, jež je naprosto originální

a jedinečná. Melodie ovšem náležitě vynikne, je-li spojená s harmonií: Proto máme žít život ve vztahu k druhým, protože jen tak budeme moci společně putovat k něčemu hodnotnému. A třetí složkou je rytmus, který symbolizuje přiměřenost, vyváženost, naplněnost a svým způsobem „rozumnost“ toho, co žiji a jak si svůj život urovnávám. Dbáme-li na všechny tyto tři složky, přivádí nás to k tomu, abychom žili s Ježíšem a pro Ježíše ve společenství církve. Je proto třeba uvádět do praxe to, co výstižně vyjádřil Dostojevskij slovy, která často připomínal kardinál Špidlík: „Krása spasí svět.“ Člověku totiž nestačí pouze rozum, který nás může dokonce zotročit, ale musíme si uchovat určitou svobodu. A právě hudba je svobodná, hudba má v sobě svobodu... Je sice vázána pravidly, ale není jimi sešněrována. Spíše se od těch pravidel odráží a ztvárňuje je ve zcela originálním a jedinečném vyjádření. Stejně tak je to s člověkem: měl by samozřejmě vědět, oč se opírá (to jsou ta pravidla), ale měl by s jejich pomocí vzletat do výšin a „vyzpívat“ svým životem zcela jedinečný zpěv Boží chvály.

■ **Ta svoboda vyjadřování v hudbě a v prožívání života souvisí s emocemi. Jednou jsem slyšel názor, že v Žalmech jsou vyjádřeny veškeré lidské emoce, které je člověk schopen prožívat. Jaký je váš vztah k Žalmům?**

Jako určitou odpověď na tuto otázku zkusím stručně popsat dvě osobní zkušenosti. První se týká procesu zhudebnění souboru Žalmů, o němž jsme už mluvili: Od začátku jsem se snažil vycházet z textu každého Žalmu a zvolit pro něj takový nápěv, který by co nejlépe vyjadřoval jeho obsah a poselství – jsou Žalmy poučné, prosebné, kající, chválicí, Žalmy pronesené v radosti

či v utrpení apod. Druhá zkušenost se týká nedávné doby, kdy jsem prožíval poměrně náročné chvíle. A právě tehdy jsem se téměř v každé modlitbě breviáře, jejímž základem jsou právě Žalmy a jiné biblické texty, mohl velmi silně „ztotožnit“ s texty Žalmů a prožívat je jako vysoce aktuální osobní modlitbu. Bylo to, jako bych ty Žalmy napsal sám – slova, která jsem četl a v duchu pronášel před Bohem, v těch dnech plně a hluboce vyjadřovala pocity a emocionální stavy mého srdce. Zároveň jsem vnímal, že mi sám Pán Bůh vkládá tato slova do úst i do srdce, abych byl schopen zvládnout vše, co jsem tehdy prožíval. Tehdy jsem opravdu živě vnímal, že když se modlím slova Žalmů, Pán mi skrze ně přináší útěchu a vlévá novou naději.

Otče, děkuji moc za toto svědectví a za rozhovor a prosím o požehnání pro čtenáře „Apoštola“...

P. Jiří Plhoň se narodil v roce 1972 v Boskovicích. Vysvěcen na kněze byl v roce 1997. Jako kněz brněnské diecéze působil jako farní vikář v Ostrovačicích a Rosicích u Brna, poté byl administrátorem ve Slavonicích a v okolních farnostech, jako farář působil v Třebíči-Jejkově, v Rokytnici nad Rokytinou, v Modřicích a v současné době v Křenovicích u Slavkova. Několik let vykonával též službu spirituála Katolického gymnázia v Třebíči. Věnuje se hudbě. V lednu 2018 vyšly v Kartuziánském nakladatelství Brno jím zhudebněné „Responsoriální žalmy pro všechny příležitosti liturgického roku“. V roce 2012 zhudebnil také Korunku k Božímu milosrdenství.

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC

Foto: www.facebook.com/kostelpozorice

Ve stínu Všemocného

Nevšední svědectví o lidské odvaze i síle modlitby, o lásce k životu i Boží ochraně, zasazené do nelítostných bojů druhé světové války.

Velmi komunikativní bratr Gereon chtěl být řeholníkem, ale za zvláštních okolností se dostal k jednotkám SS. Zde nezapřel svou víru a chráněn obávanou uniformou se zapojil do distribuce protinacistických letáků i přípravy atentátu na Hitlera. Jako sanitář wehrmachtu prošel boji v Rusku, Francii a Itálii – bez jediného výstřelu, zato s řadou vyznamenání za záchranu životů svých spolubojovníků. Papež mu dal výjimku, aby se mohl stát knězem ještě před studiem teologie. Své působení zahájil v táboře uvězněných německých důstojníků, kde vládl

nacistický fanatismus, korupce, násilí a hlad. Po půlroce od jeho příchodu byly na vánoční mši stovky vojáků...

I když stál mnohokrát v přední frontové linii i před vojenskými soudy, vždy přežil. Sam to přisuzoval nepřetržitým modlitbám stovek lidí, které poznal a kteří doprovázeli jeho pouť bojišti a zajateckými tábory. Po válce dostudoval teologii a čtyřicet let působil jako misionář v Japonsku – což byl jeho dávný sen.

Osud Gereona Goldmanna je neuvěřitelný, strhující, plný zdánlivě nepocho-pitelných náhod, v nichž nakonec vítězí dobro nad zlem, Boží milost nad všudy-přítomnou smrtí.

Ukázka z knihy:

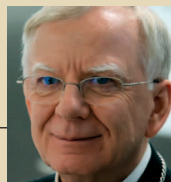
■ V Lipové ulici jsem vstoupil do klášterní kapličky sester, kde jsem tolik roků téměř denně sloužil u oltáře. Po letech jsem se opět ocitl v důvěrném prostředí Božího domu a po krátké modlitbě jsem chtěl odejít.

Vtom ke mně přiběhla rozzářená sestra sakristiánka Solana: „Můj chlapec se zase jednou ukázal!“ to oslovení mi znělo podivně – vysoký poddůstojník, a chlapec! – „Pojď se mnou do sakristie, na něco se tě chci zeptat!“ V sakristii se nic nezměnilo. Sedl jsem si na stoličku, na níž jsem jako chlapec často při duchovní četbě usínal. Ze vzpomínek mě vytrhla otázka: „Řekni,

modlíš se pravidelně a poctivě?“ Cely udivený jsem odpověděl trochu podrážděně: „Vždyť jste to právě viděla v kapli!“ Následující otázka mě překvapila ještě víc: „Myslela jsem, jestli prosíš Boha, aby ses příštím rokem mohl stát knězem?“ – „Cože? Už příští rok? To není přece vůbec možné!“ – „A proč?“ zeptala se. – „Protože voják nikdy neví, jestli se z války vrátí domů. A jestli se vrátím, musím ještě přinejmenším čtyři dlouhé roky studovat. A kdoví, jak dlouho válka ještě potrvá.“ Sestra Solana se pousmála: „S tím si nelam hlavu. Příští rok budeš vysvěcen na kněze.“

Rok vydání: 2021, počet stran: 328, formát: 130x190mm, cena: 359 Kč. Knihu si můžete objednat na stránkách eshop.cirkev.cz nebo na tel.: 230 233 591, 731 633 355

PŘÍPRAVA NA JUBILEUM 20. VÝROČÍ ZASVĚCENÍ SVĚTA BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Mons. Marek
Jędraszewski

JEŽÍŠ JE DAREM OTCE

CO JE TO DAR?

Dar je zvláštní událost. Tato událost se odehrává mezi lidmi, kteří jsou spolu navzájem spojení milostným vztahem. Milující člověk chce dát milovanému něco ze sebe – něco, co ho učiní šťastným a přinese mu opravdové dobro. Na druhou stranu milovaná osoba, důvěřující milované osobě, toto „něco“ přijme v domněnku, že dobro, které dostává, ho skutečně obohatí. Proto se pokusí reagovat na osobu, která miluje, na oplátku svou vlastní laskavostí. Tímto způsobem dar prohlubuje vztah mezi jednotlivci. Základem těchto pout je však vždy láska milující osoby k milované osobě a podmínkou přijetí daru je důvěra milované osoby vůči milované osobě.

Dar se může uskutečnit v různých dimenzích našeho života. První z nich je situace, kdy milující člověk vlastní nějakou věc. Čím více je tato věc pro milujícího drahá a čím více se k ní tato milující osoba cítí připoutaná, tím hodnotnější je samotný dar, když je nabízen milované osobě. O to více je láska člověka, který miluje milovaného člověka, sama o sobě obětavá a nezištná. Přesto mezi těmito osobami dar věci vždy zůstává jako něco třetího, jako nějaký prvek existující mimo ně.

Tento třetí prvek zmizí, když se darem stane osoba, která se nabízí milované osobě. V této dimenzi daru je zvláštní příměst, což platí zejména v manželství. Manželé se stanou vzájemným darem. To, co mají společné, je jejich láska, která je darováním sebe. Přijímají a sdělují tento dar s plnou

vzájemnou důvěrou, což znamená, že oba z manželů věří v lásku k sobě navzájem. Navíc tím, že manžel přijme druhého jako dar, pevně věří, že ten druhý mu chce tím, že se nabídne, opravdu po celý svůj život „v dobrém i ve zlém“ pomáhat v jeho osobním růstu, v jeho seberealizaci. V případě manželství je dar ze své podstaty duchovní a tělesný, přičemž je stále přímým darem.

Existuje však také druh přímého daru, který je čistě duchovní. Odehrává se ve vztahu mistr-učedník, bez ohledu na to, v jaké přesné podobě se má zhmotnit. To, co spojuje mistra s učedníkem, jsou spolehlivé znalosti a skutečná moudrost. Mistr už je získal, zatímco žák díky své důvěře v mistra je jim vnitřně otevřený. Někdy jde jeho důvěra tak daleko, že je připraven splnit obtížná pravidla svého mistra a nejen získat jeho znalosti a moudrost, ale dokonce je překonat. Mistr se naopak raduje a je opravdu hrdý na duchovní úspěchy svého žáka. Nemůže pro něj existovat větší radost než skutečnost, že díky úspěchům učedníka se okruh lidí, kteří žijí ve stejných hodnotách, rozšiřuje a rozšiřuje, a že díky tomu se celý svět mění k lepšímu.

JEŽÍŠ KRISTUS JE DAREM MILOSRDNÉHO OTCE

Bůh, který je láska (srov. 1 Jan 4,8-10), je své lásce k člověku věrný až do konce. Psal o tom sv. apoštol Pavel ve druhém dopise Timoteovi: „Jestliže odmítneme být věrní, on [v Ježíši Kristu] je věrný, protože nemůže zapřít sám sebe“ (2 Tim 2,13). Proto došlo

k této mimořádné události, kterou je vtělení Jednorozeného Syna Božího. Pán Ježíš o tom mluvil během svého nočního rozhořování s Nikodémem: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.“ (Jan 3,16-17).

Když sv. Faustyna oslavovala Boha v tajemství vtělení Jeho Syna, oslavila také Jeho nekonečné milosrdenství vůči lidem. Ve svém Deníčku píše: „Bože, který jsi člověka po pádu nezatrátil, ale ve svém milosrdenství jsi mu odpustil, odpustil jsi božsky, to znamená nejen že jsi mu odpustil vinu, ale dal jsi mu veškerou milost. Milosrdenství tebou pohnulo, že jsi k nám sám ráčil sestoupit a pozdvihnout nás z naší ubohosti. Bůh sestoupí na zemi, Pán pánů, poníží se Nesmrtelný. Avšak kam, Pane, sestoupíš, snad do Šalomounovy svatyně? Nebo poručíš postavit pro sebe nový příbytek, do něhož bys sestoupil? Ó Pane, jaký příbytek ti uděláme, když celá země je ti podnoží? Sám sis připravil příbytek, svatou Pannu. Její neposkvrněné nitro je Ti příbytkem a stává se nepochopitelný zázrak Tvého milosrdenství, Ó Pane. Slovo se stává tělem, Bůh přebývá s námi, Boží Slovo, vtělené Milosrdenství. Svým ponížením jsi nás pozdvihl k svému Božství; je to přepych tvé lásky, je to propast Tvého milosrdenství, nad touto marnotratností Tvé lásky žasnou nebesa, nyní se nikdo nebojí přiblížit se k Tobě. Jsi Bohem milosrdenství, slitováváš se nad ubohostí, jsi naším Bohem a my tvým lidem. Jsi naším Otcem a my skrze milost Tvými dětmi, nechť je oslavováno Tvé milosrdenství, že jsi k nám ráčil sestoupit.“ (Den. 1745)

Bůh Otec nám dal svého Syna jako dar své lásky, abychom tento dar přijali, abychom na jeho lásku projevenou v daru reagovali

vnitřním obrácením, tedy návratem na cestu, kterou si pro nás představoval ještě před založením světa.

JEŽÍŠ KRISTUS, MISTR A UČITEL DŮVĚRY

Věřit ve slova „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“ (Jan 3,16) a důvěřovat těmto slovům, znamená uvěřit v Ježíše Krista, který je darem Otce pro svět, a plně tomuto daru důvěřovat. Důvěřovat znamená nechat se Bohem vést. Právě zde v životě každého člověka je v sázce mnoho, o čem Kristus hovořil s Nikodémem: „Kdo věří v [Ježíše Krista], není odsouzen; a kdo nevěří, byl již odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna. A soud je, že světlo přišlo na svět, ale lidé milovali temnotu víc než světlo: jejich skutky byly zlé.“ (srov. Jan 3,18-19) Důvěra v Ježíše Krista je tedy podmínkou věčné spásy. Jde o to, zcela Mu důvěřovat, a to i v těch nejtěžších životních podmínkách. Jenom v Něm vidět naději na milost milosrdenství. A spolu se sv. Petrem se ptát: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ (Jan 6, 68)

Během své veřejné činnosti Pán Ježíš opakovaně nabádal lidi, aby mu věřili. Ochrunutému, který ležel na posteli, řekl: „Důvěřuj, můj synu! Tvé hříchy jsou odpuštěny.“ (srov. Mt 9,2) Ženě, která trpěla krvácením dvanáct let, řekl: „Důvěřuj, dcero! Tvoje víra tě zachránila“ (srov. Mt 9,20-22). S obdivem hleděl na ty, kteří důvěřovali v sílu jeho slova, například na setníka z Kafarna, který žádal uzdravení svého služebníka (srov. Mt 8,5-13).

Ježíš však nejen vyzýval k důvěře, ale také důvěru lidem projevoval. Věděl, že je to ona, kdo je dokáže účinně zvednout z jejich slabosti a selhání a zároveň jim dát sílu naděje na další lepší život. To byl případ ženy

Modlitba zasvěcení Božímu milosrdenství

*Touto modlitbou zasvětil
Jan Pavel II. 17. srpna 2002
svět Božímu milosrdenství.*

Bože, milosrdný Otče, který zjevuješ svou lásku ve svém Synu, Ježíši Kristu, a vyléváš ji na nás v Utěšiteli Duchu Svatém, Tobě dnes svěřujeme osud světa i každého člověka.

Skoň se nad námi hříšnými, uzdrav naši slabost, přemož všechno zlo a dej všem obyvatelům země poznat Tvé milosrdenství, aby v Tobě, trojjediný Bože, vždy nacházeli zdroj naděje.

Věčný Otče, pro bolestné utrpení a zmrtvýchvstání svého Syna buď milosrdný k nám i k celému světu.
Amen

přistižené při cizoložství, která zaslechla dojemná slova: „A já tě neodsuzuji. Jdi a od teď už nehřeš!“ (Jan 8, 11). Pamatujeme také na sv. Petra, kterého se Kristus poté, co ho třikrát zradil, ptal na lásku k sobě a třikrát ho obdaroval důstojností pastýře, který má pást ovce Páně (srov. Jan 21,15-19).

Kristus dobře věděl, že důvěra v Boha může být pro člověka někdy velkou duchovní zkouškou, a proto se chtěl stát nejvyšším Mistrem a vzorem tohoto postoje. Nejprve ji odhalil během modlitby v Getsemanech. Zažil velký strach z utrpení, které ho čekalo. Ježíšova bezmoc vůči jeho osudu se projevila ještě víc, když [někteří lidé] procházeli kolem Ježíše přibitého na kříž, proklínali ho a potřásali hlavou. Pocit úplného opuštění dosáhl svého vrcholu, když „kolem deváté hodiny Ježíš vykřikl silným hlasem:

„Eli, Eli, lema sabachthani“ – to znamená: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (srov. Mt 27,46). Téměř bezprostředně poté však Ježíš překonal bolest ze samoty a obracel se na Boha slovy: „Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha“ (Lk 23,46). Jeho poslední slovo na kříži znělo: „Dokonáno jest!“ (Jan 19,30). Věděl, že odevzdáním svého ducha Otci dokončil dílo, ke kterému ho povolal Bůh Otec (srov. Jan 17,4). Nakonec se stal dobrovolnou a úplnou obětí za záchranu světa. Dar, kterým byl Ježíš z vůle Boha, byl brzy obklopen slávou, kterou měl Otec u sebe „před vznikem světa“ – a to už krátce po velkopátečních dramatických událostech (srov. Jan 17,5). Třetího dne Kristus znovu vstal. Skutečně přemohl svět (srov. Jan 16,33), čímž položil konečný základ pro důvěru v něj.

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Církev založená Kristem od samého počátku prožívá důvěru Bohu a žije z této důvěry. Tuto důvěru sv. Pavel zdůvodnil v druhém listě Korintským. Napsal, že důvěru v Boha máme díky Kristu (srov. 2 Kor 3,4). Stejnou pravdu potvrdil i sv. Jan ve svém prvním dopise: „Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí.“ (1 Jan 5,13-14). Proto až do konce světa a pro celou církev platí výzva sv. Pavla z listu Židům: „Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný“ (Žid 10, 23).

*Úryvky říjnového zamyšlení krakovského
arcibiskupa Mons. Marka Jędraszewskiego
před jubileem 20. výročí zasvěcení světa
Božímu milosrdenství.*

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

*Omilostněná
zrnka důvěry*

3 / 5

Hodina milosrdenství

Minule jsme se zastavili u modlitby Korunky, kterou – jak se můžeme dozvědět z „Deníčku“ sv. Faustyny – nadiktoval Pán Ježíš sv. Faustyně v září roku 1935. O dva roky později, v říjnu roku 1937, Pán Ježíš vyzval sv. Faustynu k uctívání hodiny své smrti kdykoliv uslyší, jak hodiny odbíjejí třetí (srov. Den. 1572). Tuto hodinu nazýváme **Hodinou milosrdenství**. Proč nám Pán Ježíš dává tuto další formu úcty k Božímu milosrdenství?

CO NÁM PŘEDÁVÁ SV. FAUSTYNA?

Sestra Faustyna nám nezjevila hodinu smrti Pána Ježíše – tu jsme znali a mnozí křesťané během dějin a také v dnešní době tuto hodinu uctívali a uctívají. Faustyna nám však tuto hodinu připomíná, upozorňuje na ni a předává nám, co si přeje Pán Ježíš v Hodině milosrdenství a co slíbí těm, kteří se budou v Hodině milosrdenství modlit.

V „Deníčku“ sv. Faustyny najdeme dva hlavní úryvky, které se týkají Hodiny milosrdenství, pod čísly 1320 a 1572:

„O třetí hodině vyprošuj mé milosrdenství, zvláště hříšníkům, a alespoň na chvíli se zamýšlej nad mým utrpením, zvláště nad mou opuštěností ve chvíli umírání. Je to hodina

velikého milosrdenství pro celý svět. Dovolím ti proniknout do mého smrtelného smutku, v tuto hodinu nic neodmítnu duši, která mě prosí pro mé utrpení. (Den. 1320)

„Připomínám ti, má dcero, že kdykoliv uslyšíš, jak hodiny odbíjejí třetí, celá se ponoř do mého milosrdenství, veleb je a oslavuj; svolávej jeho všemohoucnost na celý svět, zvláště na ubohé hříšníky, vždyť v té chvíli bylo pro všechny duše otevřeno dokořán. V tuto hodinu vyprosíš pro sebe i pro jiné všechno, v tuto hodinu se dostalo milosti celému světu. Milosrdenství zvítězilo nad spravedlností. Dcero má, snaž se v tuto hodinu vykonat pobožnost křížové cesty, pokud ti to povinnosti dovolí, a nemůžeš-li se pomodlit křížovou cestu, tak alespoň na chvíli vejdi do kaple a ucti mé Srdce, které je plné milosrdenství v Nejsvětější svátosti; a jestliže nemůžeš přijít do kaple, ponoř se do modlitby tam, kde jsi, alespoň na okamžik. Žádám o úctu k mému milosrdenství od všech tvorů, ale od tebe především, neboť tobě jsem nejlouběji dal to tajemství poznat.“ (Den. 1572)

Co můžeme říct o Hodině milosrdenství na základě těchto textů z „Deníčku“ sv. Faustyny?

PODSTATA HODINY MILOSRDENSTVÍ – PŘIJMOUT DAR OSPRAVEDLNĚNÍ

První a nejdůležitější je, že Hodina milosrdenství směřuje naši pozornost na Pána Ježíše – na jeho utrpení, umírání, opuštěnost na kříži, a připomíná nám plody jeho utrpení. Proto se také v modlitbě v Hodině milosrdenství máme obracet k Pánu Ježíši.

„Srdcem“ Hodiny milosrdenství je tajemství, které se odehrálo na kříži ve chvíli, kdy Pán Ježíš umíral, a význam této události pro celé tvorstvo. Pán Ježíš to sv. Faustyně vysvětluje krátce: „Milosrdenství zvítězilo

nad spravedlností.“ (Den. 1572) Všimněme si, že milosrdenství už zvítězilo nad spravedlností. Plody tohoto vítězství lze získat, je ale potřeba je přijmout – např. jako dar odpuštění hříchů ve sv. smíření. Každý den máme v Hodině milosrdenství příležitost ponořit do milosrdenství Páně to, co aktuálně prožíváme, a uvědomit si, že jsme byli vykoupeni.

Hodina milosrdenství jsou také „dveře“, kterými vstupujeme do „soukromí“ Pána Ježíše na kříži. „Dovolím ti proniknout do mého smrtelného smutku“ – říká Pán sv. Faustyně (Den. 1320). Uvědomujeme si, že milosrdenství je spojeno s utrpením a opuštěností Pána Ježíše ve chvíli smrti a že vyrůstá a pramení z Pánova utrpení. Nejde jenom o to, aby „nám bylo Pána Ježíše líto“ a abychom se zastyděli nad svými hříchy, nebo abychom plakali nad Pánem. Jde hlavně o to, abychom přijali plody Pánova utrpení a uvědomili si, že všechny ty naše hříchy a problémy, které řešíme

a prožíváme, Pán už jednou řešil a prožíval. A vyřešil svým utrpením a svou smrtí.

Hodina milosrdenství nás zve k tomu, abychom se ponořili do Božího milosrdenství. Je velice důležité lidem připomínat, že jsou vykoupeni. Vykoupení je jako pramen, který vytryskl pro lidstvo v situaci, kdy lidé mají velkou žízeň a kvůli tomu umírají. Měli by přijít a čerpat z toho pramene, ale lidé si neuvědomují, zapomínají nebo nevěří, že takový pramen existuje a že se všem nabízí. Při svém prvním zjevení sv. Faustyně Pán Ježíš říká: „Ačkoliv jsem tak hořce trpěl, duše hynou.“ (Den. 965) Proto Pán skrze Hodinu milosrdenství ukazuje na tento pramen – na své utrpení – a na sebe. Nemůžeme totiž načerpat z pramene Kristova utrpení, aniž bychom se nesetkali s Kristem. Protože nemůžeme být ospravedlněni bez Krista.

Hodina milosrdenství nás nejenom vede k přijetí Božího milosrdenství, ale také nás

...PONOŘ SE
DO MODLITBY TAM,
KDE JSI, ALESPŇ
NA OKAMŽIK.

(Den. 1572)

učí přijmout zodpovědnost za Boží milost, kterou přijímáme. Pohled na Krista, který trpí, nám totiž připomíná, že milosrdenství není zdarma, ale že cenu milosrdenství zaplatil Kristus. Mělo by nás to vést k děkuvzdání a pokoře a chránit, abychom Boží milosrdenství nevnímali jako abstraktní pojem a neodpojovali ho od živé osoby Ježíše Krista. Přijmout Boží milosrdenství znamená jen přijmout rozhrěšení. Zrale přijímá Boží milosrdenství ten, kdo nechce jen Otcův majetek, ale především Otce. Přijmout Boží milosrdenství zrale znamená přijmout Krista do svého života. Přijmout vztah s Kristem, vstoupit do vztahu s Kristem a žít tento vztah.

PODOBA HODINY MILOSRDENSTVÍ

Podobu Hodiny milosrdenství vykreslil Pán Ježíš sv. Faustyně v „Deníčku“, v bodu č. 1572. Krátce to můžeme shrnout takto:

- Hodinu milosrdenství by měl doprovázet vnitřní úmysl (touha ponořit se do tajemství milosrdenství Páně, velebit a děkovat za milosrdenství, vyprošovat Boží milosrdenství pro celý svět, a zvláště pro ubohé hříšníky). V tomto duchu bychom měli prožívat Hodinu milosrdenství.
- pomodlit se pobožnost křížové cesty
- aspoň na chvíli vejít do kaple/kostela a uctít Ježíšovo Srdce v Nejsvětější svátosti (pokud není možné se pomodlit pobožností křížové cesty)
- ponořit se do modlitby aspoň na okamžik tam, kde se nacházíme, a v tom, co děláme v Hodině milosrdenství (pokud není možné splnit dvě předchozí prosby Pána Ježíše)

S takto prožívanou Hodinou milosrdenství spojil Pán Ježíš velký příslib: „V tuto hodinu vyprosíš pro sebe i pro jiné všechno.“ (Den. 1572)

Je dobré se tady pozastavit u otázky, která někdy zaznívá (právem?), zda Hodina milosrdenství není ve stínu Korunky. Určitě, Korunka je v povědomí mnoha lidí spojovaná s 15. hodinou do té míry, že pomodlit se Korunku znamená pro ně totéž, co oslavit Hodinu milosrdenství. Především – je dobře, že se modlíme a že přicházíme k Pánu. Korunku se lze modlit kdykoliv během dne a několikrát během dne. Znamená to, že se Korunku můžeme modlit i v Hodině milosrdenství, i když to není podmínkou. Je ale také pravda, že v Korunce se obracíme k Bohu Otci a v Hodině milosrdenství bychom se měli soustředit a obracet v modlitbě na Krista. Možná proto by bylo dobré neomezovat Hodinu milosrdenství na Korunku, ale vše naplánovat tak, aby Korunka byla součástí modlitby v Hodině milosrdenství, nikoliv aby nahradila Hodinu milosrdenství.

PROBLÉM ČASU: OKAMŽIK V 15.00 HOD. NEBO 60 MINUT?

S Hodinou milosrdenství je také spojený problém času. Občas se vede diskuse, jak dlouho trvá Hodina milosrdenství. V některých jazycích existují oddělené pojmy pro hodinu coby okamžik (například 15.00 hod.) a hodinu coby 60 minut. „Deníček“ ale vznikl v polštině a v polštině to není jednoznačné. Můžeme tedy říct, že Hodina milosrdenství trvá 60 minut? Někteří titelé Božího milosrdenství tvrdí, že Hodina milosrdenství je spojena přímo s 15.00 hod. a že jde vysloveně o okamžik smrti Pána Ježíše. Kdo dnes tento okamžik nestihne a vzpomene si na modlitbu třeba v 15.15 hod., už to bohužel zmeškal a bude mít příležitost až další den. Zní to poněkud úzkostně. (A co vnitřní touha spojit se s Kristem

v 15.15 hod.? A co časová pásma? Možná bych stihnul Hodinu milosrdenství dvakrát za den, pokud bych měl tryskové letadlo.) Možná by bylo rozumnější shodnout se na tom, že Hodina milosrdenství začíná, když hodiny odbíjejí třetí, ale neomezovat ji do časového úseku, kdy hodiny odbíjejí třetí. (Pokud by tomu tak bylo, jak bychom se dokázali v tak krátkém časovém úseku pomodlit křížovou cestu, o kterou Pán Ježí prosí? To bychom asi museli najít nějakého hodináře, který nám hodiny nastaví tak, aby třetí hodinu odbíjely aspoň 15 minut nebo půl hodiny...) A hlavně: proč zužovat a omezovat „časový rámec“ Hodiny milosrdenství z 60 minut do např. minuty, pokud původní text „Deníčku“ to jednoznačně neřeší?

Jsou to podle mého názoru vedlejší věci a uvádím je spíš jako zajímavost. Ano, je dobře být disciplinovaný a motivovat se 15. hodinou, ale zkusme – pokud už vnímáme „Deníček“ jako autoritu – slyšet vše, o co nás Pán prosí v souvislosti s 15. hodinou – například pomodlit se křížovou cestu.

JAK PROŽÍVÁME ČAS MILOSRDENSTVÍ?

Možná, že slovu „Hodina“ bychom měli rozumět spíš v duchu připomenutí, že čas pomíjí. Teď je čas milosrdenství, ale potom nastane čas spravedlnosti. A kdo nechce projít bránou milosrdenství, bude muset projít bránou spravedlnosti (srov. Den. 1147).

Pomíjivost času vede k zamyšlení, jak čas prožíváme a nakolik ho využíváme pro to, co je důležité. Sv. Faustyna žila v klášteře a v klášteře se každý den zdá být podobný. Přesto ve svém „Deníčku“ sv. Faustyna jednou napsala: „Ach, žijete šedý a monotónní, kolik je v tobě pokladů. Každá hodina je jiná, takže šed' a monotónnost mizí, když se na vše

dívám očima víry. Milost, kterou mám v tuto hodinu, se v další hodinu už nezopakuje. Bude mi dána další hodinu, ale už ne ta samá. Čas míjí a nikdy se nevrací. Co v sobě obsahuje, se nikdy nezmění, označuje to pečeti navěky.“ (Den. 62)

Představme si čas jako řeku. Voda přináší různé věci. Často nemáme vliv na to, co nám voda přinese. Pozorujeme život a co nám čas přináší. Prožíváme to a probíráme. Na některé věci máme upnutou pozornost, i když už dávno pominuly a čas je odnesl jako proud vody. Nejsme schopní vše ovlivnit a nejsme schopní čas zpomalit, zastavit nebo vrátit zpátky.

Text z „Deníčku“ sv. Faustyny nám však připomíná, že bychom si měli položit otázku, do jaké hloubky prožíváme náš čas. Jenom na hladině toho, co je viditelné? Nebo si také uvědomujeme, že pod tím, co je viditelné, se skrývá ještě něco víc? Že je něco nejen na hladině vody, ale také ve vodě? Že jsou tam třeba ryby, které není vidět, ale můžeme je vylovit? Optika sv. Faustyny je hlubší než jen běžné pozorování a prožívání času na hladině. Sv. Faustyna vidí do hloubky času a vidí tam skryté Boží milosti – jako ryby skryté pod hladinou vody.

Tento zajímavý obraz zkusme prožívat i ve vztahu k Hodině milosrdenství. Ponořit se do Božího milosrdenství znamená prožívat intimní setkání (až spolucítění) s Kristem. Znamená podívat se na svět, na lidi a na sebe skrze Boží utrpení, a tak objevit novou hloubku prožívání svého života. Vnímat Boží milosti, vnímat šance a bohatství každého dne. Uvědomit si, že nás Pán v každé chvíli doprovází svou láskou. Dává to životu hloubku, smysl a probouzí v srdci naději a vděčnost Bohu.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC
(Pokračování v příštím čísle)

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,**

na smír za hříchy naše i celého světa;
na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem. “**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit. “**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

P. Marián Kalina

TORNÁDO SOLIDARITY

Přinášíme vám několik fotografií z tradiční pouti ke sv. Faustyně, která se ve Slavkovicích konala v neděli 10. října 2021. Mši sv. v 15.00 hod. sloužil P. Marián Kalina, farář z Moravské Nové Vsi, z farnosti postižené tornádem. Otec Marián ve svém kázání vzpomínal na den, kdy farnost navštívilo tornádo, a bylo to zrovna v době, kdy se svými farníky sloužil mši svatou v kostele. Přiznal, že od toho dne ještě více vnímá, jak velkým darem je možnost zúčastnit se mše svaté, a že nikdy nevíme, která mše svatá může být naše poslední. Otec Marián přiblížil také, co se dělo po tornádu a s jak velkou vlnou solidarity se setkali místní lidé. Jelikož práce na kostele stále trvají a farnost potřebuje finanční pomoc, poutní sbírka byla určena na tento cíl. Vybraná částka (přes sto tisíc korun) je také důkazem toho, že vlna solidarity neustala.

Otec Marián daroval při příležitosti návštěvy Slavkovic poutnímu místu ve Slavkovicích trámy z kostela poničeného tornádem, ze kterých vznikne kříž, jenž bude umístěn ve Slavkovicích. Je to také znamení propojení Slavkovic s oblastí na Hodonínsku, odkud už několik let do Slavkovic chodí pěší pouť k Božímu milosrdenství.

Po mši svaté následovala přednáška s. Ludmily Matyskové z Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství z Dvora Králové nad Labem o sv. Ludmile a program ukončila společná modlitba růžence. (red)

P. Marián Kalina
žehná ostatky
sv. Faustyny

„...Děkuji Ti, můj přemilý Ženichu, za důstojnost, kterou jsi mi daroval, a zvláště za královské odznaky, které mě ode dneška zdobí a které nemají ani andělé. Jsou to kříž, meč a trnová koruna. Ale nade všechno, můj Ježíši, Ti děkuji za Tvé Srdce. Ono jediné mi stačí namísto všeho.“ (Den. 240)

PŘÍPRAVA NA IV. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ / 10.–12. 6. 2022

6

POZNÁMKY Z PŘEDNÁŠEK O. SLAVOMÍRA PEKLANSKÉHO SAC

CÍRKEV – VŠEOBECNÁ SVÁTOST SPÁSY

Draží přátelé, v rámci přípravy na Kongres Božího milosrdenství, který nese motto „Jedině v Kristu“, poukazuji na důležitost všech svátostí, které ustanovil Ježíš Kristus pro církev a svět. Tělo církve je tedy znamením, které obsahuje spásu a které přináší spásu uskutečněnou skrze Krista a v Kristu. Povaha jednoty probíhající v církvi si zaslouží být zdůrazněna. Kristus řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich (Mt 18,20). Tato slova naznačují dva rozměry jednoty: jednotu učedníků mezi sebou a jednotu učedníků s Kristem. Tato jednota je vyjádřena viditelnými znameními milosti, kterými jsou svátosti.

Právě ve svátostech můžeme nejlíp vidět působení živého Boha skrze Ducha Svatého a zakusit Jeho lásku a pozvání k životu ve společenství s Ním v Jeho království. Každá ze svátostí dává podstatu celému našemu vztahu s Kristovým životem. Skrze křest umíráme hříchu, abychom byli vzkříšeni a žili s Kristem. Tento nový život je posílen biřmováním. Eucharistie je ústřední svátostí, protože se v ní plně zpřítomňuje Kristova oběť. Pouze v ní je Kristus osobně přítomen. Kněžství plyne z Kristovy oběti zpřítomněné v eucharistii. V manželství se naproti tomu spojení Krista s vykoupeným lidstvem uskutečňuje svátostným způsobem. Je to znamení Kristovy lásky k církvi.

Pokání nám umožňuje prohloubit nebo obnovit náš vztah s Bohem a církví. Svátost nemocných, která nám připomíná pomíjivost našeho pozemského života, nás připravuje k plnému životu s Kristem ve věčnosti.

Dnešní, poslední, přednáška se týká společenství církve jako všeobecné svátosti spásy. Asi každý bude souhlasit s tím, že pro mnoho křesťanů slovo „církev“ znamená nic jiného než instituci. Často se toto slovo používá jako synonymum pro církevní hierarchii, tedy papeže, biskupy a kněze. Člověk s hlubokými znalostmi a náboženským povědomím však ví, že každý z těchto významů je zúžením tohoto pojmu. Proto je třeba neustále zdůrazňovat, že církev je především společenství. Právě toto společenství je označováno slovem „svátost“. Vztah mezi církví a svátostmi je tedy velmi úzký. Pokud by byly udělovány mimo církev, tedy mimo jejich přirozené prostředí, staly by se nejednoznačnými nebo vůbec bezvýznamnými. Na druhé straně skutečnost, že svátosti jsou zdrojem a pokrmem církve, z ní činí konkrétní lidské společenství. Svátostný rozměr církve a s ním spojená „znamení spásy a milosti“ umožňují spojit a zároveň vyjadřovat božský a lidský charakter církve. Můžeme hovořit o jakési zpětné vazbě mezi jednotlivými svátostmi a církví. Církev obsahuje svátosti a skrze ně se aktualizuje, a na druhé straně tvoří církev.

Aby tyto úvahy nezůstaly pouze teoretickými konstatováními, musí si každý člen církve uvědomit, na jak velkém tajemství se podílí. Musíme se konečně přestat chovat

k církvi jako k instituci, která je nám lhos-
tejná, nebo jako k „zřízení náboženské
služby“ a začít ji vnímat z hlediska společen-
ství, ke kterému patříme, za které neseme
odpovědnost a se kterým se ztotožňujeme.
Musíme objevit svátostný rozměr církve,
tedy skutečnost, že je univerzálním zname-
ním spásy pro nás i pro svět.

Obvykle když mluvíme o svátostech,
máme na mysli určité obřady nebo obřady,
které jsou účinnými znameními Boží
milosti. V jakém smyslu tedy může být cír-
kev nazývána svátostí? Již před 2. vatikán-
ským koncilem psal velký teolog Y. Congar
obsáhle o církvi jako o svátosti. Církev je
podle něj tajemství, tedy svátost. Je to místo,
odkud vycházejí všechny svátosti. Existuje
určitá podobnost mezi skutečností, že cír-
kev je svátostí Kristovou, a tím, že Kristus
je pro nás ve svém lidství svátostí Boží. Jak
v osobě Krista, tak v církvi jsou obě skuteč-
nosti, božská a lidská, duchovní a hmotná,
spolu spojeny a tvoří koherentní celek. Tak
jako v každé ze svátostí rozlišujeme vidi-
telné, tedy hmotné, a neviditelné – nesmys-
lové, je církev na jedné straně lidskou sku-
tečností a na druhé straně božskou skuteč-
ností. Založil ji Kristus, který v ní působí
a dává nám milosti.

Není ojedinělé slyšet, že „Bůh ano, cír-
kev ne!“ Nejčastějším důvodem jsou dějiny
církve se svou hříšností a kauzy v moderní
době, které jsou chápány jako nevěrnost
a odloučení od pravého Ježíše. Proto je
vhodné se zamyslet, čím ve skutečnosti cír-
kev je, odkud se vzala a proč.

Pán Ježíš hned na začátku „zavolal k sobě
ty, které sám chtěl (...) ustanovil jich dva-
náct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat
kázat“ (Mk 3,13-14). Tak byli apoštolové
zárodky nového Izraele a zároveň počátkem
posvátné hierarchie. Když potom Pán svou
smrtí a svým zmrtvýchvstáním dokonil na

sobě tajemství naší spásy a obnovy všeho
a když dostal všechnu moc na nebi i na
zemi, než byl vzat do nebe, založil svou cír-
kev jako svátost spásy. Apoštolý poslal do
celého světa, jako byl sám poslán Otcem.
Přikázal jim: „Jděte tedy, získejte za učed-
níky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce
i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat
všechno, co jsem vám přikázal“ (Mk 28,19-
20); „Jděte do celého světa a hlásejte evan-
gelium všemu tvorstvu. Kdo uvěří a dá se
pokřtít, bude spasen. Kdo však neuvěří,
bude zavržen“ (Mk 16,15). Proto připadá
církvi povinnost šířit Kristovu víru a spásu,
a to jednak na základě výslovného příkazu,
který zdědil po apoštolech sbor biskupů,
jenž má na pomoc kněze, spolu s Petrovým
nástupcem a nejvyšším pastýřem církve, jed-
nak silou života, který vlévá Kristus svým
údem. „Z něho celé tělo, tvořící pevnou jed-
notu, dostává přes jednotlivé klouby výživu,
odměřenou každé části zvlášť podle práce,
kterou koná. Tak tedy ono tělo roste a dělá
pokroky v lásce“ (Ef 4,16). Poslání církve
se tedy uskutečňuje, když v poslušnosti
Kristova příkazu a vedena milostí a láskou
Ducha Svatého začíná být naplněna aktivně
přítomná mezi všemi lidmi a národy a při-
vádí je příkladem života i kázáním, svá-
tostmi a ostatními prostředky milosti k víře,
k svobodě a ke Kristovu pokoji. Tak jim
otvírá volnou a jistou cestu k plné účasti na
Kristově tajemství.

Toto poslání je pokračováním a dějinným
rozvíjením poslání samého Krista, který
byl poslán hlásat radostnou zvěst chudým.
Proto církev musí jít pod vedením Ducha
Svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus,
totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby
a sebeobětování až k smrti, nad kterou Pán
zvítězil svým zmrtvýchvstáním. Neboť takto
kráčeli v naději všichni apoštolové a mno-
hým soužením i utrpením doplňovali to, co

zbývá z Kristových utrpení pro jeho tělo, kterým je církev.

V Katechismu katolické církve v bodu 774 je vysvětleno řecké slovo „mysterion“ [tajemství] a bylo přeloženo do latiny dvěma výrazy: „mysterium“ a „sacramentum.“ V dalším výkladu výraz „sacramentum“ vyjadřuje přiléhavěji viditelné znamení skryté skutečnosti spásy, označené výrazem „mysterium.“ V tomto smyslu je sám Kristus tajemstvím spásy: „Není jiného Božího tajemství než Kristus,“ říká sv. Augustin. Spasitelné dílo jeho svatého a posvěcujícího lidství je svátostí spásy, která se projevuje a působí ve svátostech církve. Sedm svátostí jsou znamení a nástroje, jimiž Duch Svatý šíří milost Krista, který je Hlavou církve, a ta je jeho tělem. Církev tedy vlastní a sděluje neviditelnou milost, jejímž je známením. A v tomto analogickém smyslu je nazývána „svátostí“.

Jak můžeme přecházet v následujícím bodu: „Církev je totiž v Kristu jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.“ Být svátostí vnitřního spojení lidí s Bohem: to je první účel církve. Protože lidské společenství má své kořeny ve spojení s Bohem, je církev také svátostí jednoty lidského pokolení. Tato jednotu v ní už začala, protože církev shromažďuje lidi „ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků“ (Zj 7,9); zároveň je církev „znaméním a nástrojem“ plného uskutečnění této jednoty, která má teprve nastat. Jako svátost je církev Kristovým nástrojem. V jeho rukou je nástrojem vykoupení všech, všeobecnou svátostí spásy, skrze kterou Kristus zjevuje a zároveň uskutečňuje tajemství Boží lásky vůči lidem. Je viditelným projektem Boží lásky pro lidstvo, projektem, který chce, aby celé lidstvo vytvořilo jeden Boží lid, srostlo v jedno Tělo Kristovo a bylo vybudováno v jeden chrám Ducha Svatého.

Dokumenty církve učí, že církev, do níž jsme v Kristu Ježíši všichni voláni a v níž Boží milostí dosahujeme svatosti, bude dovršena teprve v nebeské slávě, až přijde čas, kdy bude všechno obnoveno. Pak bude s lidským pokolením dokonale v Kristu obnoven celý svět, který je těsně spojen s člověkem a jeho prostřednictvím dosahuje svého cíle.

Kristus vyzdvižený od země všechny k sobě přitáhl; když vstal z mrtvých, seslal svého oživujícího Ducha na učedníky a jeho prostřednictvím ustanovil své tělo, církev, jako všeobecnou svátost spásy. Nyní sedí po pravici Otce, ale stále působí ve světě: přivádí lidi do církve, jejím prostřednictvím je těsněji k sobě připoutává, živí je vlastním tělem a krví a dává jim účast na svém oslaveném životě. Slíbená obnova, kterou očekáváme, už tedy začala v Kristu, pokračuje v seslání Ducha Svatého a skrze něho dále postupuje v církvi. V ní nás víra poučuje také o smyslu našeho pozemského života, když s nadějí na budoucí dobra dokonáváme dílo, které nám svěřil Otec ve světě, a pracujeme na své spáse. Jako byl Syn poslán od Otce, tak i on poslal apoštoly, když jim řekl: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,19-20). Tento Kristův slavnostní příkaz zvěstovat pravdu o spáse převzala od apoštolů církev a má jej plnit po celém světě. Proto na sebe vztahuje apoštolova slova: „Běda mi, (...) nebudu-li hlásat evangelium!“ (1 Kor 9,16) a nepřetržitě vysílá hlasatele evangelia, dokud nejsou plně ustaveny nové církve, které se pak také připojí k dílu hlásání evangelia. Duch Svatý ji vede ke spolupráci pro uskutečnění plánu Boha, který určil Krista jako zdroj spásy pro celý svět. Hlásáním evangelia přivádí církev posluchače k víře

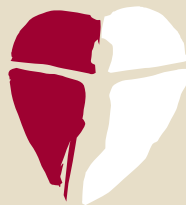
a k jejímu vyznávání, připravuje je ke křtu, vyvádí je ze služebnosti omylu a přivtěluje ke Kristu, aby do něho láskou vrůstali až k plnosti. Svou prací však působí, aby žádné dobré símě, které se najde zaseté v lidských srdcích a myslích nebo ve vlastních obřadech a kulturách národů, nejenom nezahynulo, nýbrž bylo ozdraveno, povzneseno a zdokonaleno k oslavě Boha, k zahanbení ďábla a ke štěstí člověka. Na každého Kristova učedníka připadá příslušný díl závazku šířit víru. Ty, kdo uvěří, může pokřtít kdokoli, avšak jedině knězi přísluší dovršovat stavbu těla eucharistickou obětí, a tak plnit Boží slova, pronesená ústy proroka: „Od východu slunce až na západ veliké je mé jméno u národů a čistý obětní dar se obětuje a přináší mému jménu na každém místě“ (Mal 1,11). A tak církev zároveň prosí i pracuje, aby se celý svět ve své plnosti přetvořil v Boží lid, Kristovo tělo, chrám Ducha Svátého, a aby Stvořiteli vesmíru a Otc

byla v Kristu, který je hlava všech, vzdávána všechna čest a sláva.

Dekret o misijní činnosti církve *Ad Gentes* potvrzuje, že církev byla poslána Bohem k národům světa, aby byla všeobecnou svátostí spásy. Proto se snaží, vedena nejvnitřnějšími požadavky své katolicity a poslušností k svému Zakladateli, hlásat evangelium všem lidem. Vždyť už sami apoštolové, na nichž je církev vybudována, jako Kristovi následovníci kázali slovo pravdy a dávali život církvím. Povinností jejich nástupců v tomto díle je trvale pokračovat, aby se „slovo Páně dále šířilo a bylo přijímáno s úctou“ (2 Sol 3,1) a aby se Boží království hlásalo a budovalo všude na zemi.

Za současných poměrů, z nichž vzniká nová situace lidstva, je církev, sůl země a světlo světa, ještě naléhavěji volána spasit a obnovit všechno stvoření, aby všechno bylo uspořádáno v Kristu a aby lidé utvořili jednu rodinu a jeden Boží lid. ■

IV. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ 10.–12. ČERVNA 2022

Drazí ctitelé Božího milosrdenství, v době, kdy píšeme tyto řádky, zase stoupá počet nakažených. Doufáme však, že v roce 2022 budeme moci prožívat společně IV. kongres o Božím milosrdenství, na který Vás už teď zveme. V současné době pracujeme na programu kongresu. Program a veškeré další informace týkající se kongresu zveřejníme po Novém roce. Členové „Knihy milosrdenství“ obdrží veškeré informace v dopise na Velikonoce. Všechny potřebné informace budou také v prvním čísle „Apoštola“ v roce 2022, který vyjde začátkem dubna 2022. Prosíme Vás o modlitbu za kongres. Pán Bůh zaplať všem, kteří přispěli nebo přispějí finančním darem (příspěť lze na účet Centra BM: 33 00 287/ 0100, VS: 422).

Těšíme se na společné setkání ve Slavkovicích a vše s důvěrou svěřujeme milosrdnému Pánu. Otcové pallotini

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

Pallotini v Burkina Faso

Přesně 19. října 2018 přišli do Ouagadougou, hlavního města státu Burkina Faso, pallotinští misionáři P. Stanisław Filipek SAC a Dariusz Sala SAC. Prvních deset měsíců žili u diecézních kněží a sloužili ve farnosti Panny Marie apoštolů v Patte d'Oie. Byl to čas, který jim umožnil seznámit se s novou kulturou a zároveň se naučit místní jazyk moore, nezbytný k evangelizaci, protože většina mší se slaví v místním jazyce. V lednu 2020 se k nám připojil první domorodý pallotinský kněz Vincent Tiendrebeogo.

„Burkina Faso je jednou z nejchudších zemí světa. Pokud zde začnete bydlet, můžete se o tom rychle přesvědčit. Myslím, že od té doby, co jsem tady, neprošel den, aby ode mě někdo na ulici nežádal jídlo nebo peníze. Smutným obrazem jsou děti ponechané napospas osudu, žijící na ulici. Asi 60 procent dětí navštěvuje školu, pravděpodobně ještě méně na vesnicích, protože jsou to právě ony, kdo pomáhají svým

rodičům obdělávat půdu. Rodiče nemají prostředky na jejich vzdělání, nákup oblečení a často ani potravin. Rodiny často vaří jen jedno jídlo na celý den,“ vypráví otec Dariusz.

NAŠE ZAČÁTKY

Prvního září 2019 jsme založili novou farnost sv. Faustyny Kowalské, která se

rozkládá na ploše 147 km² a zahrnuje 15 vesnic a 33 křesťanských společenství. Na území farnosti žije asi 100 000 lidí, z toho 20 procent tvoří katolíci. A jaká by to byla první pallotinská farnost v Burkina Faso bez přítomnosti Božího milosrdenství? Nemohli jsme si více přát. Na území farnosti, která nám byla svěřena, stojí chrám Božího milosrdenství, který se pro nás stal centrem našeho působení.

Naši farnost jsme začali budovat prakticky od nuly, kromě farního kostela a poutního kostela Božího milosrdenství tam nebylo nic, ani dům pro kněze. Dostali jsme nabídku bydlet na faře v jiné farnosti a sem docházet. Chtěli jsme však být skutečně přítomni v naší nové farnosti. Museli jsme se také rychle zorganizovat. Pronajali jsme si dům, a pokud jde o farní úřad, přizpůsobili jsme sakristii v kostele Božího milosrdenství tak, abychom tam mohli přijímat farníky. Bylo také nutné uspořádat všechny farní struktury – farní radu, lektory, ministranty, sbory, modlitební skupiny atd.

SLOUŽÍME DÍKY PODPOŘE DOBRODINCŮ

V lednu 2021 jsme začali stavět dům pro kněze a po třech letech už budeme moci konečně bydlet v našem domě. Nejen toto dílo se podařilo i díky podpoře Misijního sekretariátu pallotinů a dobrodinců ze Slovenska. V blízké budoucnosti plánujeme začít s výstavbou farních prostorů a velké zasedací místnosti. V budoucnu bude také třeba vybudovat katechetické místnosti pro děti.

Velkým projektem je Adopce srdce, kterou chceme neustále rozvíjet. K dnešnímu dni je v Adopcí srdce zapojených 253 dětí. Je to skutečně naděje pro tyto děti. Jejich rodiče si nemohou dovolit financovat školy a velmi

často nemají ani na základní potřeby, jako je jídlo v období sucha, které trvá osm měsíců, nemluvě o zdravotní péči a oblečení. Právě díky pravidelné měsíční pomoci adoptivních rodičů mají tyto děti lepší šanci dostat se k dobrému vzdělání a v budoucnosti zajistit nejen sobě, ale i své rodině hodnotnější život.

BURKINA FASO TVÁŘÍ V TVÁŘ PANDEMII A HLADU

Při rozhovorech s lidmi z naší farnosti sv. Faustyny můžete vidět, že epidemie není pro ně ten hlavní problém. Největší výzvou, které čelí, je uživit rodinu. Nejaktuálnějším problémem současnosti je jídlo a bezpečnost.

Hranice země jsou dodnes uzavřeny. Nejsou otevřené ani bary u cest. Dlouho byly zavřené místní bazary, kde mnohé ženy prodávaly zeleninu a ovoce, aby si něco vydělaly a uživily své rodiny. Mnoho žen prodávalo zeleninu na ulicích. Měsíce nejezdily taxíky ani autobusy. Jeden z našich sousedů je taxikář. Jednou zrána přišel za mnou a řekl: „Otče, nevím, z čeho mám uživit svou rodinu. Můžete mi nějak pomoci?“ Stáhlo se mi hrdlo. Představil jsem si, jak se asi cítí otec rodiny, který není schopen uživit své děti. Proto se snažíme těmto lidem pomáhat, jak jen můžeme.

Většina z nich žije ze dne na den. To, co se jim podaří vydělat během dne, jim umožňuje připravit si večerní jídlo, které je často jejich jediným jídlem za den. Během epidemie jsou zavřené i školy. Děti zůstávají doma, často bez jakékoliv péče, protože rodiče si musí nějak poradit. V opačném případě budou čelit hladu. Mnoho našich farníků říká: „Otče, mám dvě možnosti: buď si hledat nějakou práci, nebo zůstat doma a zemřít hladu. Problém je v tom, že vše je

*Farníci před farním kostelem
Královny apoštolů*

*Filiální kaple ve Vagoogo
ve farnosti sv. Faustyny*

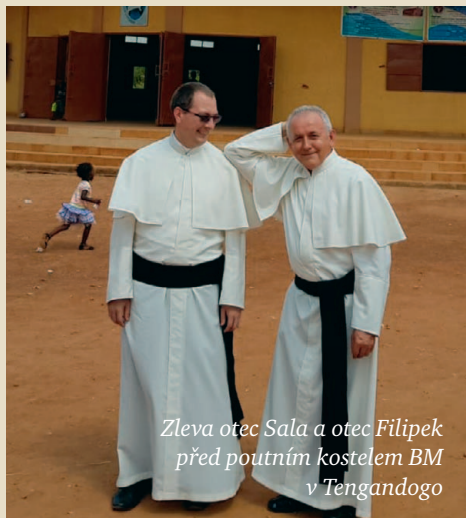
kvůli omezení z důvodu pandemie zavřené. Najít si způsob, jak vydělat peníze, je téměř zázrak.“

Region Ouagadougou je zasažen suchem a od listopadu zde neprší. Teplota je nad 40°C, zem je spálená na popel, silný vítr zvedá ohromná oblaka prachu a roznáší i jiné viry, které způsobují různé infekce dýchacích cest a jiné alergie, které nás také nešetří. Bez zdravotnické péče musí lidé často čelit těmto výzvám tradičním způsobem...

TERORISTICKÉ ÚTOKY

Nezapomínejme, že více než polovina Burkiny Faso je již více než čtyři roky sužovaná teroristickými útoky, které pokračují i během epidemie. Každých pár dní se dozvíte o dalších obětech masakrování spáchaných teroristy, zejména na severu země. Jejich obětmi jsou nejčastěji muži.

Teroristé rabují vesnice. Lidé ze strachu utíkají. V současnosti se v Burkině Faso hovoří o 850 000 vysídlených osob, které opustily své domovy, aby si zachránily život. V naší

*Zleva otec Sala a otec Filipek
před poutním kostelem BM
v Tengandogo*

*První setkání s kardinálem
Philippe Quedraogo,
arcibiskupem Ouagadougou*

farnosti žije v uprchlickém táboře přes 600 uprchlíků, z toho 117 dětí do 5 let. Utekli ze severu země, z provincie Bourgangha a z vesnice Pisile, kde teroristé vraždili. Devět osob v jejich vesnici bylo zavražděno a mnozí zraněni. Potřebují pomocnou ruku. Toto je druhý aspekt chudých, často odkázaných na milost ostatních. Misijní sekretariát pallotínů na Slovensku nám pomáhá zajistit pro tyto lidi základní produkty: rýži, olej, čistící či dezinfekční prostředky. Z celého srdce vám děkujeme za všechny oběti a dary dobrého Samaritána a jsme rádi, že společně můžeme rozdávat naději.

Naši drazí věřící přátelé, velmi vám děkuji za modlitby a materiální pomoc. Z naší strany slibujeme, že se za vás budeme modlit a svěřovat vás Božímu milosrdenství na přímluvu sv. Faustyny, patronky naší farnosti.

P. Dariusz Sala SAC

JAK LZE PODPOŘIT MISIE?

Misionáře v Burkině Faso můžete podpořit prostřednictvím pallotinského Misijního sekretariátu, který podporuje sociální projekty, školy, nemocnice a centra pro děti zřízené misionáři. V současnosti pomáhá v boji proti COVID-19 a nebezpečným následkům pandemie v Africe.

Projekty Misijního sekretariátu pallotínů můžete podpořit:

- ✓ posláním daru na účet: 2801175352/2010 s označením MISIE
- ✓ sbíráním použitých poštovních známek a jejich posláním na adresu: Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy
- ✓ zapojením se do projektu „Adopce srdce – vzdělání“, který má za cíl podporu škol a vzdělávání v misijních zemích
- ✓ podporou bohoslovců v misijních zemích modlitbou a finančním darem. Díky projektu „Adopce srdce – bohoslovci“ pomáháme ve formaci kandidátů na kněze ve Rwandě, na Pobřeží slonoviny a na Filipínách. Podpora se zaměřuje na studium, ubytování a stravu v semináři.

Bližší informace:

www.pallotini-misie.cz, info@misiesac.cz, tel.: +420 606 430 517

*Pahorek, na kterém má vzniknout
zázemí pro poutní místo*

Mše svaté – POMOC PRO MISIE

Mnoho kněží z celého světa se obrací na Misijní sekretariát pallotinů s prosbou o mešní úmysly. Právě dary spojené s mešními úmysly jsou často jediným zdrojem obživy pro kněze působící v misijních zemích. Většina místního obyvatelstva nemá dostatek zdrojů, aby uživila svou rodinu. Mešní dar je jedna z forem, jak můžeme podpořit pastorační službu kněží, a tímto způsobem se podílíme i na misijním poslání církve. Misijní sekretariát pallotinů zprostředkovává odsloužení individuálních a gregoriánských mší svatých v misiích.

Formulář, prostřednictvím kterého nám můžete zaslat vaše úmysly, naleznete na naší webové stránce: www.pallotini-misie.cz, email: info@misiesac.cz, tel.: +420 606 430 517

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ 17. – 25. 5. 2022 / Vranov u Brna

■ 9. – 17. 8. 2022 / Vranov u Brna

HLUBOKÉ MLČENÍ – INDIVIDUÁLNÍ DOPROVÁZENÍ

Přihlášky a informace:

www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com

tel.: 739 002 737

„Podivuhodně to vyšlo, stalo se, jak si Pán přál, že poprvé byla tomuto obrazu vzdána úcta od zástupů o první neděli po Velikonocích. Po tři dny byl ten obraz vystaven pro veřejnost a dostávalo se mu veřejné úcty, protože byl umístěn v Ostré Bramě, nahoře v okně, proto jej bylo vidět z velmi veliké dálky. V Ostré Bramě se po tyto tři dny slavnostně slavilo zakončení Jubilea vykoupení světa 1900. výročí od umučení Spasitele. Nyní vidím, že dílo vykoupení je spojeno s dílem milosrdenství, které si Pán přeje.“ (Den. 89)

ČEKÁNÍ NA OBRAZ

V Polsku vznikla myšlenka znovu namalovat obraz milosrdného Ježíše. Tohoto nelehkého úkolu se ujal jedenáct polských malířů, které ke spolupráci pozvaly dvě instituce: Institut kultury sv. Jana Pavla II. z papežské univerzity Angelicum a Nadace sv. Mikuláše. Umělečtí malíři se zavázali ukončit obraz do konce ledna 2022 tak, aby během následujících měsíců bylo možné obrazy prezentovat veřejnosti.

V listopadu 2021 se v cisterciáckém opatství v Gościkowie-Paradyżu uskutečnilo setkání pro malíře. Během něj byli umělci seznámeni s projektem. Obraz by měl vzniknout na základě zjevení sv. Faustyny. Vycházet se bude z prvního obrazu milosrdného Ježíše, který vznikl ve Vilně v roce 1934. Obraz musí obsahovat několik kompozičních a symbolických prvků, o kterých mluví sv. Faustyna a které známe ze všech obrazů milosrdného Ježíše (např. Pán Ježíš ukazuje na své srdce, má jednu ruku zvednou k žehnání, jednu nohu má vysunutou dopředu, jako by k nám přicházel, a další).

Iniciátoři projektu zdůrazňují, že nejde o to, aby vznikly další kopie známých obrazů, ale aby vznikly obrazy, které mají vysokou uměleckou hodnotu, vyjádřené současným uměleckým malířským jazykem.

Setkání mělo umělcům pomoci v namalování obrazu. Získali informace o zjeveních sv. Faustyně a také mohli vyslechnout několik přednášek o Božím milosrdenství, které pojednávaly téma Božího milosrdenství z několika úhlů, např. z teologického hlediska, z hlediska dokumentů církve či učení papežů o umění. Během setkání bylo umělcům prezentováno několik obrazů milosrdného Ježíše, které byly okomentovány a ukázaly různorodost uměleckých vizí, ale také až příliš svobodný přístup k tématu u některých umělců. V rámci setkání umělci společně navštívili hlavní město Litvy, Vilnius, kde se nachází první obraz milosrdného Ježíše od malíře Eugeniusze Kazimirowskiego.

Někteří malíři, kteří se setkání zúčastnili, přiznali, že už několikrát malovali kopie obrazu milosrdného Ježíše, ale úkol namalovat nový obraz je něco jiného. Jaroslav Modzelewski k tomu řekl: „Namalovat obraz tak, jako by sv. Faustyna přišla ke mně, je něco úplně jiného než namalovat kopii už existujícího obrazu. Je nutné o obrazu přemýšlet úplně jinak a osvobodit se od jistých stereotypů. Doufám, že se obraz milosrdného Ježíše ve mně objeví.“

Wojciech Głogowski z Vratislavi poznamenal: „Možná jde také o to, aby Pán Ježíš z toho nového obrazu oslovil také ty, které starší verze obrazu nepřitahují a možná i nějak komplikují přístup k Pánu.“ V těchto slovech – podle organizátorů projektu – zaznívá problém, který je znatelný už mnoho let – že cesty církevního světa a světa vysoké umělecké kultury se rozcházejí. Projekt namalovat obraz milosrdného Ježíše je tak součástí většího projektu, který

má za cíl znova přiblížit a propojit cesty a svět církve se současným světem kultury.

Pozvání namalovat obraz milosrdného Ježíše přijali: Jarosław Modzelewski, Krzysztof Klimek, Jacek Dłużewski, Beata Stankiewicz, Wojciech Głogowski,

Ignacy Czwartos, Bogna Podbielska, Artur Wąsowski, Damian Bąk, Jacek Hajnos, Wincenty Czwartos.

*zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC
převzato z: ww.ekai.pl*

NABÍZÍME 3 DRUHY OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

Drazí ctitelé Božího milosrdenství, 22. února 2021 uběhlo 90 let od chvíle, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně a požádal o namalování obrazu Božího milosrdenství. S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Proto také vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

K 90. výročí prvního zjevení jsme připravili 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350 g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství. Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Pokud o obrázky máte zájem, kontaktujte nás na tel. 566 502 850, 774 521 531 nebo e-mailem: objednavky@apostol.cz

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ Chiara Amirante
Radost, to je kumšt!

Autorka už pár desetiletí „sbírá z popela“ zástupy životních ztroskotanců. Její návod, jak žít z radosti Vzkříšeného, je zároveň prostý i velmi náročný: Vztít evangelium vážně, začít žít jako Kristův učeňník.

brož., 176 str., 239 Kč

■ Mirjana Soldo
Mariino srdce zvítězí!

Mirjana Soldo (roz. Dragičević) se narodila v roce 1965 v Sarajevu, hlavním městě Bosny a Hercegoviny, ještě v době socialistické Jugoslávie. Na prázdniny jezdila za příbuznými do zapadlé horské vesnice Medžugorje.

Bylo jí teprve šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (Gospu): ta je pak začala duchovně formovat a prostřednictvím svých poselství oslovovat i věřící daleko za hranicemi této malé farnosti. Není divu, že následné události dětem dramaticky změnily život, že s mimořádnou milostí přišly i mimořádné zkoušky a utrpení.

Ani po čtyřiceti letech od prvního zjevení nepřestávají do Medžugorje proudit zástupy lidí, kteří zde hledají místo modlitby, světlo na cestu, uzdravení, povolání – zkrátka Boha a jeho milost. Díky Mirjaně dnes máme k dispozici toto úžasné svědectví „z první ruky“.

brož., 376 s., 359 Kč

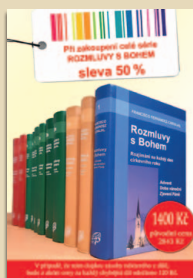

■ Sophie de Mullenheim
Sestry z Naděje

Úspěšný románový cyklus známé francouzské autorky, který reflektuje otázky víry a lidskosti napříč staletími, už potěšil nejedno dívčí srdce. Příběh sester ze zámku Naděje nyní nabízíme v rámci vánoční akce 3 + 1 za zvý-

hodněnou cenu. Pokud si v našem kamenném knihkupectví nebo na našem e-shopu zakoupíte tři díly série, dostanete čtvrtý díl zdarma. Akce platí do konce roku 2021 nebo do vyprodání zásob.

817 Kč

■ Francisco
Fernández-Carvajal
Rozmluvy s Bohem

Ediční řada španělského autora, čítající 11 dílů, nabízí čtenářům způsob, jak každý den vstoupit do modlitby a nechat se vést úryvky z Písma svatého a duchem té které liturgické doby. Nyní si v našem kamenném knihkupectví nebo na našem e-shopu můžete v rámci vánoční akce zakoupit celou sérii s 50% slevou. Akce platí do konce roku 2021 nebo do vyprodání zásob.

1400 Kč

■ Stormie Omartianová
Vánoční zázrak

Známa americká autorka tentokrát opustila své obvyklé téma modlitby za druhé a sepsala dílko, v němž vypráví události Kristova narození současným jazykem. Součástí každé kapitoly je úryvek z Písma svatého a modlitba. Kniha

nás může provázet dobou adventní, ale nabízí se i jako milý vánoční dárek.

váz., 128 s., 249 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

**Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz**

BOHOSLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutě k Božimu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

NABÍZÍME VÁM

STOLNÍ KALENDÁŘ

CENTRA BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ

NA ROK 2022

V kalendáři najdete informace o bohoslužbách, hodinách zpovědání, poutích a dění u poutního kostela ve Slavkovicích. Tyto informace jsou přehledně umístěny u každého dne. V kalendáři najdete také upozornění na události související s úctou k Božímu milosrdenství. Liturgický kalendář je přizpůsobený poutnímu kostelu ve Slavkovicích.

Cena kalendáře není stanovena. Je to dobrovolný příspěvek na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Přispět za kalendář můžete pomocí přiložené složenky, kterou vám pošleme.

Kalendář můžete objednat:

- tel: 566 502 850, 774 521 531
- e-mailem: objednavky@apostol.cz